

ĐC 87

Đ 100 L

ĐÀI NAM

Chào mùa phượng tím

CTY VĂN HOÁ TỔNG HỢP LÂM ĐỒNG XUẤT BẢN

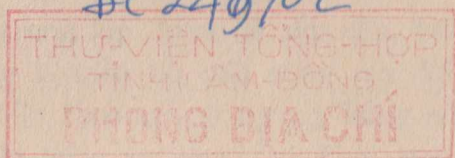
LƯU CHIẾU

HOÀI NAM

ĐC 87

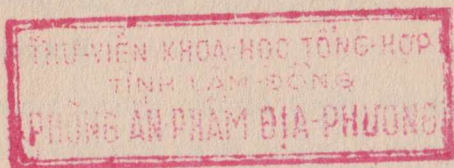
Đ 100 L

ĐC 249/02

ĐÀ LẠT MÙA PHƯỢNG TÍM

(TRUYỆN DÀI)

ĐC 157/93

U.S. AIR FORCE

100-100000

100-100000

100-100000

U.S. AIR FORCE

100-100000

U.S. AIR FORCE

100-100000

MỘT

Kềng đã báo hết tiết thứ hai rồi mà Hạ vẫn ngồi nguyên tại chỗ của mình trong lớp. Mùa hè sắp đến. Đối với Hạ đây là mùa hè cuối cùng của đời học sinh. Một thoáng ngỡ ngàng, bàng hoàng. Một nỗi buồn xa xăm. Ôi! Thời gian sắp cướp đi tuổi học trò đầy thơ mộng của Hạ để thay vào đó là tuổi lớn. Câu thơ của tác giả nào đó vang vọng trong tâm hồn cô:

Mùa hạ về khi em vừa tuổi lớn

*Đong đưa buồn theo những thoáng
mây trôi*

Ngày tháng nào dù tuyệt vời tới đâu rồi cũng trôi qua và dĩ nhiên sẽ mang theo những kỷ niệm buồn vui. Tuổi học trò của Hạ cũng sắp sửa chấm dứt. Đối với Hạ, dân lớp mười hai, nếu không bước nổi một bước nữa thì mùa hè này sẽ là mùa hè ngút ngàn của tuổi học trò. Chỉ một tháng nữa thôi

Hạ sẽ rời bỏ hành trang của hôm nay để “trôi theo cuộc đời” về một hướng mà không ai định trước. Hạ đang suy tư thì bỗng có tiếng gọi:

- Hạ ơi! “Cúp cua” đi chơi!

Hạ quay lại nhìn về phía sau. Ba cô gái ngồi ở ba bàn khác nhau, đó là Hợp “ba hoa chích choè”, Hoa “lém” và Hiền “nhõng nhẽo” (với Hạ “cành hoa phượng tím” nữa là bộ tứ) đang nhìn Hạ chờ đợi. Với cương vị lớp phó, Hạ ít “Cúp cua” nhưng hôm nay đã là một trong những buổi học cuối cùng của đời học sinh rồi; Hạ phải “Cúp cua” một buổi làm kỷ niệm. Thế là trong lúc cô giáo dạy môn sinh chưa đến, “bộ tứ” của Hạ đã lặng lẽ ra khỏi lớp.

- Đi đâu mấy “nhỏ”? - Hạ hỏi.

- Lên Đồi cù, đi dạo! Cả bọn đồng thanh nói rồi “a lê hấp” chạy.

May mắn cho lứa tuổi học trò của bọn Hạ là có Đồi cù với những thảm cỏ xanh

rộng lớn uốn lượn theo các triền đồi thoải thoải, trải dài bên hồ nước trong xanh. Năm nọ nối tiếp năm kia, chưa bao giờ tàn úa vào mùa khô, thắm cò bớt xanh, nhưng mùa mưa, những cơn mưa Đà Lạt mang đến cho đồi cò một màu xanh mịn màng tươi mát. Những giờ nghỉ giải lao, đám học trò thích nhất là ra Đồi cù, quây quần trên thảm cỏ xanh. Thôi thì đủ chuyện: Chuyện trường, lớp, chuyện học trò, chuyện thầy “dữ”, cô “hiền”. Hạ vẫn thích nhất là nằm trên Đồi cù ngắm những cụm mây trắng đang phủ phục trên những đỉnh núi, hay những áng mây hồng lững lờ trôi giữa bầu trời xanh cao vời vợi. Chỉ sau mấy phút đi bộ bốn cô gái đã tới đỉnh Đồi cù. Họ đi dạo một lúc rồi tìm một khoảng đồi đẹp nhất, ngồi quây quần bên nhau.

Hợp lên tiếng trước:

- “Bộ tứ” của tụi mình nhất Lê Hạ phải không mấy nhỏ. Đề tao miêu tả xem có trúng không nghe. Cò lớp phó của chúng

ta tên là: “Trà Thị Lê Hận” (1) (Có gì mà hận đó không biết). Cò có dáng người “ôm ồm, cao cao” nè. Có mái tóc “dờ mi tím” nè. Có đôi má “hồng đào” dễ thương nè. Có cặp mắt đen láy mơ màng nè... Còn gì nữa không mấy nhõ? Miêu tả tiếp đi chứ.

Hoa lấy giọng làm bộ nghiêm trang nói:

- Có giọng hát hay nữa nè. Thỉnh thoảng ngồi trong lớp vẫn cất tiếng “oanh vàng thỏ thẻ” hát cho mấy nhõ nghe đó!

Nhõ Hiền chen vào:

- Để gói gọn, tao đề nghị gọi cô “lớp phó” của ta là Lê Hạ “cành hoa phượng tím”, “dờ mi tím”, “hồng đào”, “giám đốc xí nghiệp liên hiệp tám tre xuất khẩu Việt Nam”.

Hạ từ nãy giờ ngồi nghe tụi nhõ bạn “bình luận” về mình, đợi Hiền kết thúc, cô mới nói:

- Bọn bây cũng “Xì ke” giống ta cả đó thôi. Phá phách nghịch ngợm thì cũng thua chi mà chọc ta hoài !

- Ủ thì chúng ta tuy “bốn mà một” đúng không. Cả bọn cùng nói.

Bấy giờ Hợp sờ vào túi, bắt gặp mảnh giấy, cô lấy ra nói:

- Mấy nhỏ có biết bài thơ này của ai hông? Hợp đọc rất sáng khoái:

*Ai không có một điều gì vương vấn
(Hợp)*

Như hồn ai vẫn cứ để hương bay (Hoa)

*Ai muốn nối những nhịp cầu thương
nhớ (Hiền)*

*Ai đón mùa phượng tím của đời ai
(Hạ)*

- Của Xuân Diệu phải không ?... í sao lại có cái đuôi Hợp, Hoa, Hiền, Hạ? Hoa nhanh miệng nói.

- Của... Của... Hiền áp ứng.

- Của mày chứ ai! Hạ khẳng định.

Hợp điềm tính nói:

- Cửa Tổ Huy làm tặng “nhỏ Hạ” đó.
chúng mình là diện ăn theo.

- Hay...hí...hí! Hoa, Hiền vô tay tán
thường.

Hạ chạy tới tính tóm lấy Hợp nhưng
Hợp nhanh chân chạy biến lên dinh đôi.
Hạ càng đuổi, Hợp càng chạy. Cuối cùng
Hạ đã tóm được Hợp ở một góc thông. Hạ
cù vào người cho Hợp cười không nổi nữa
rồi cướp lấy manh giấy.

Bồng Hiền kêu to:

- Í... Hết giờ sinh vật rồi tụi bay ơi!

- “Cúp cua” luôn giờ lý - Hoa đề nghị.

- Không được một tiết là đủ rồi!

Hạ ra lệnh như một cô lớp phó. Cả bọn
liền đứng dậy, chạy uà về trường. Riêng Hạ
vừa nhìn tụi bạn đang chạy có vẻ vui thú
vừa nghĩ về những kỷ niệm của mình.

HAI

Hạ nhớ lại năm Hạ vào học lớp Mười. Vốn là một cô bé ốm tong ốm teo, Hạ bỗng phát triển như một thiếu nữ. Hai má cứ hồng lên như ai chọc tức mắc cỡ vậy. Ngực hạ bắt đầu nhú lên hai “quả bơ” nho nhỏ. Mỗi lần tắm, kỳ cọ lên hai “quả bơ” đó Hạ cảm thấy nôn nao trong người. Hạ không có ba. Mẹ bảo vậy. Thực tế thì ba Hạ vẫn còn sống và dạy học ở Bình Dương. Nhưng mẹ Hạ không cho chị em Hạ nhận ba.

Hạ cao gần bằng mẹ, tuy khuôn mặt vẫn còn trẻ con (Mười lăm tuổi chả là trẻ con sao?). Nhưng nhìn phía sau, ai cũng tưởng là cô gái mười tám, đôi mươi. Dạo ấy đã có phong trào mặc áo dài đi học. Hạ mặc áo dài vào trông duyên dáng hẳn lên, và được mệnh danh là cô bé “Hoa phượng tím”. Hạ đi học bằng chiếc xe đạp mini màu đỏ, má sắm cho. Đoạn đường từ nhà

tới trường gần hai cây số. Sáng nào Hạ cũng khoác chiếc áo len xanh học trò bên ngoài bộ áo dài trắng mỏng, bon xe trên con đường “Ban công Đà Lạt” để tới trường, chiều lại đạp xe về cũng con đường đó. Một bên đường là những biệt thự, thấp thoáng trong những đồi thông, rừng tùng ngàn nhánh cao vút hay những vườn Mimosa trổ hàng vạn bông vàng lấm tấm xen lẫn những cành lá xanh; một bên là khoảng không gian thoáng rộng mở ra ngút ngàn, có thể nhìn thấy gần như toàn cảnh thành phố. Trên cao kia là khu Hòa Bình, trung tâm của Đà Lạt. Ngôi chợ Đà Lạt nằm lọt thỏm trong một thung lũng nhỏ. Phía trên chợ, dọc theo con đường “Anh đào”, những dãy phố mới, những tòa nhà, rạp hát, khách sạn nối bật hẳn lên. Từ khu Hòa Bình, các con đường tỏa ra đi về các khu du lịch như thung lũng tình yêu, hồ Than Thở, thác Prenn, thác Cam Ly, rừng Ái Ân... Một con đường nhỏ quanh co dẫn tới hồ Xuân Hương và đồi Cù thơ mộng. Tháp

chuông của trường Cao đẳng hay tháp ngôi sao của Trường Đại học Đà Lạt nhô hẳn lên giữa đám thông, khi thì mờ trong sương, khi thì đen sẫm giữa chiều mưa, có khi nổi bật giữa bầu trời trong xanh dưới ánh nắng rực rỡ của Đà Lạt. Xa xa, dáng núi Langbian nhô lên hai chòm núi nhòn nhọn, xanh biếc tạo cho khung cảnh phía bên phải con đường "Ban công Đà Lạt" vẻ đẹp tuyệt vời.

Bao nhiêu năm rồi, Hạ đã từng chờ đợi bao mùa hè đến. Ôi! Mùa hè Đà Lạt với những trận mưa buồn làm sao. Đã nhiều lần Hạ ước, giá Đà Lạt có những chùm phượng đỏ gọi hè với tiếng ve sầu rả rích thì tâm hồn học trò của Hạ càng mơ mộng hơn. Nhưng rồi trên con đường đi học, Hạ bỗng phát hiện ra khu chợ Đà Lạt có một cây phượng. Có đúng phượng không? Hạ đã cùng chúng bạn tới thật gần ngắm hoài cây cao cao, xòe tán xanh trông giống như phượng vĩ ở xứ Huế, Nha Trang, Sài Gòn mà những lần đi nghỉ hè, Hạ đã ngắm

nhìn. Vẫn những cành lá hình xương cá với những chiếc lá nhỏ, mỏng, mảnh dễ ép vào cuốn vở học trò. Còn hoa thì sao; phải chờ đợi cho đến kỳ hoa nở. Thế rồi một ngày bọn Hạ sung sướng đến rơn người lên khi cây phượng của Đà Lạt trở hoa. Mới đầu nó chỉ nhú lên một vài cánh hoa thưa. Rồi nó nở rộ thành từng chùm, từng chùm chen hết cả cành lá. Màu hoa phượng mới đẹp làm sao. Ôi! Những cánh hoa nở muồn măn như những mong chờ kín đáo, với sắc màu của tình yêu và hy vọng. Để đánh đổi lấy cánh phượng đỏ, phượng hồng hay bất cứ loài hoa phượng nào mà từ trước tới nay Hạ khát khao, Hạ đã có cành hoa phượng với màu hoa “lặng thầm”, “kín đáo”, “lẽ loi” nhưng đầy hy vọng. Đây là cánh hoa phượng của Đà Lạt xin góp mặt với tuổi học trò. Nếu bạn nhớ gần xa muốn chiêm ngưỡng hoa phượng của Đà Lạt thì xin mời bạn lên đây, hay Hạ sẽ hái một cành nhỏ gửi tặng bạn, mong rằng bạn đừng để nó héo khô đi giữa những chùm

phượng đỏ, phượng hồng rực rỡ của bạn. Đây cảnh phượng này Hạ xin tặng bạn: Một cành phượng mỏng manh, có hai lá hình xương cá với những lá tròn nhỏ như cá lia thia mềm mại, xếp đều đặn như răng lược chải đầu. Bên trên hai cọng lá xanh là những cánh hoa mỏng vừa mới chớm nở. Màu hoa không nhàn nhạt như màu tím của bông cẩm tú cầu, cũng không đậm như màu tím của hoa Penseé. Màu hoa phượng “của Hạ” chỉ tím tím như màu của cánh hoa For-get-mi-not(1). Cũng từ đó Hạ được mệnh danh là cô gái “Hoa phượng tím”. Trong khi Hạ đang say sưa với cảnh hoa phượng tím của mình thì Hiền xuất hiện. Đó là cô bạn gái cùng trường, cùng đi học bằng chiếc xe mini đỏ như Hạ, nhưng đạo ấy khác lớp nên ít khi được về cùng nhau. Hiền đi tới chào Hạ bằng một nụ cười, kể chuyện huyền thuyên rồi lại quay sang

(1) *Hoa xin đừng quên tôi*

ngắm ngía cô bạn “Hoa phượng tím” của mình. Đường rộng nhưng bao giờ bọn Hạ cũng đi nép vào phía bên phải vì tính hay mơ mộng lại thích nhìn phong cảnh, nếu đi ra giữa đường thì dễ toi mạng lắm. Thế mà hai cô vẫn thường xuyên bị các chàng Honda, Cub bóp còi inh ỏi đòi tránh đường (tránh lên lê đường chắc). Một vài chàng trai vượt qua rồi còn quay mặt lại nhìn đến mức hai cô bé cũng phải mắc cỡ. Mới đầu Hiền và Hạ còn nhìn nhau cười. Về sau hai cô thấy hơi sức đâu mà để ý đến “cái nhìn” của thiên hạ.

Vào một buổi học cuối năm lớp 10, Hiền và Hạ cùng bon xe tới trường như thường lệ. Hạ vừa đi vừa vãn cảnh, cũng bị các anh xe Cub đòi hai cô bé phải tránh đường mặc dù không còn tránh vào đâu được. Ngang qua những biệt thự, ở hai bên đường, bỗng Hiền ghé sát vào xe Hạ nói:

- “Hoa phượng tím” nè! Hãy ngó lên cửa sổ bên phải kia kìa...

Hạ cũng thật thà ngó lên. Đó là khung cửa sổ ở lầu hai của một biệt thự ba lầu xây từ đời Pháp. Biệt thự có tên là “Phi Vân” mà nhiều lần Hạ thắc mắc không hiểu sao ông chủ lại đặt tên như vậy. “Phi” là bay, “Vân” là mây “Phi Vân” có nghĩa là mây bay. Những người giàu có ngày xưa lãng mạn thật. Biệt thự trông như một pháo đài. Lầu hai không có ban công mà chỉ có những khung cửa sổ. Đứng bên ô cửa sổ là một người con trai mặc áo khoác màu cà phê sữa, chắc cũng cỡ tuổi bọn Hạ. Hình như anh ta đã nghe được tiếng kêu của Hiền và khi bắt gặp cái nhìn của Hạ, anh ta thẹn thùng đi mất, để lại khung cửa trống vắng tràn ngập ánh nắng và tiếng của loài chim sẽ nhỏ hót líu lo. Hạ quay lại mắng Hiền :

- Cậu thật là “quá quắt”, người ta đang ngắm cảnh, có gì mà cậu phải gọi tớ!

Hiền nói:

- Ngắm cảnh gì mà sáng nào tụi mình đi qua anh ta cũng ra đứng ngắm?

Năm đó Hạ vừa học xong lớp 10. Những lần đi qua, Hạ có nhìn lên khung cửa sổ của tòa biệt thự nhưng không thấy người con trai ra đứng ngắm nữa. Mãi sau này Hạ mới biết người đó là Huy.

BA

Trước cổng trường trung học phổ thông S., một cậu bé chừng mười ba tuổi, khuôn mặt tuấn tú, nước mắt ràn rụa và miệng đang mếu máo khóc:

- Hu, hu, hu... chị Hạ ơi! Hu, hu, hu....

Người bảo vệ thấp lùn, bước đi lạch bạch vội chạy ra hỏi:

- Cháu tìm ai?

- Dạ! Cháu tới gọi chị Hạ cháu về. Má cháu bệnh nặng.

- Chị cháu học lớp mấy?

- Dạ lớp 12 A6.

- Cháu vào đây chờ tí xíu.

Người bảo vệ dắt cậu bé vào ngồi ở một chiếc ghế nhỏ rồi lại tiếp tục bước đi lạch bạch tới dãy nhà hai lầu nơi các lớp khối mười hai học, đang giờ nghe giảng. Anh ngó lên tấm bảng phía trước cửa, đến phòng cuối thấy tấm bảng đề chữ 12 A6 thì dừng lại gõ cửa:

- Cốc... cốc... cốc...

Thầy Thứ dạy lý đang thao thao bất tuyệt về những định lý, định luật nào là vật lý cổ điển, vật lý hiện đại, vật lý hạt nhân, chẳng là đang ôn tập mà. Nghe tiếng gõ cửa, thầy Thứ bực mình bỏ phấn xuống đi ra mở cửa. Thầy tưởng em học sinh nào dó nghịch ngợm không ngờ thấy cậu bảo vệ “lùn”.

- Có việc gì vậy anh Dóa?

- Dạ, à hèm... Dạ... Có cô nào tên là Hạ ở đây không?

ĐC 249/02

ĐC 453/93

- Có, mà sao?

Thầy Thứ có vẽ vội vì dòng suy tưởng về Định luật vạn vật hấp dẫn ở trong đầu.

- À hèm... Dạ, nhờ thầy nói... Nói cô Hạ ra công... có người gặp.

- Ồ, có vậy mà cậu cũng cà lăm mãi, thầy Thứ liền quay vào lớp:

- Cô Hạ, ra công có “bồ” gặp. Thầy Thứ pha trò làm cả lớp cười ồ. Huy cũng đỏ mặt. Hạ không khỏi ngạc nhiên: Người nào lại tìm gặp mình giờ này? Mới đầu Hạ không tin, cô định hết giờ mới ra. Nhưng rồi tìm cứ đập thình thịch, ngồi không yên. Hạ mới xin phép ra khỏi lớp. Cô định hỏi anh bảo vệ xem ai nhưng anh ta đã đi từ lúc nào. Hạ vội vã đi về phía cổng ngó xem ai. Khi phát hiện ra Xuân, em trai Hạ, về mặt ủ rũ thì cô hốt hoảng. Chưa kịp tới nơi, Hạ đã kêu lên:

- Xuân, có chuyện gì vậy?

- Chị về gấp đi, má bệnh nặng. Xuân mếu máo.

Thời gian gần đây má Hạ không được khỏe lắm nhưng vẫn ăn uống bình thường chắc là có gì ghê gớm lắm nên thằng Xuân phải tới kêu.

Hạ không giấu được sự lo lắng liền quay lại xin phép thầy giáo nghỉ nốt tiết học rồi đạp xe chở Xuân về nhà. Hai chị em về đến nhà thì căn nhà vắng tanh. Bà Phúc, người hàng xóm tốt bụng cho biết má Hạ đã được đưa về Sài Gòn chiều nay rồi, bà ngoại Hạ cũng đi theo. Má dặn ở nhà hai chị em tự nấu ăn lấy rồi xin nghỉ học ở nhà trông nhà, ít hôm nữa má mới về. Hạ bỗng thấy nước mắt ràn rụa muốn òa khóc lên. Thằng Xuân lại khóc:

- Chị ơi! Liệu má có về nữa không chị? Ở nhà nó đã nghe hàng xóm nói má nó bị ung thư phổi gì đó, khó cứu lắm. Hạ an ủi em:

- Nín đi em, má phải về chứ. Nhất định má phải khỏi bệnh để về với chị em mình. Lẽ nào má lại bỏ chị em mình còn non dại thế này mà đi. Nói vậy nhưng nước mắt Hạ đã chảy ròng ròng trên má. Cô phải nuốt nước mắt, vào nhà lấy gạo thổi cơm.

Hai ngày sau không thấy má về, Hạ viết đơn xin phép nghỉ học để về Sài Gòn với má. Trước khi đi, cô đưa thằng Xuân lên gửi cho bà Phúc. Hai vợ chồng bà Phúc đã già, con cái ở xa, cũng gom góp cho Hạ ít tiền đi đường. Hạ cảm động rơi nước mắt.

BỐN

Đầu năm lớp 11, Hạ, Hoa, Hiên, Hợp ngồi chung một bàn ở hàng thứ hai bên trái. Hiên và Hạ quen nhau từ trước. Hoa và Hợp ngồi cùng bàn. Sau bàn của Hạ là bàn con trai trong đó có Huy. Mới đầu Huy chỉ xin chuyên về trường này, không nghĩ là được vào chính lớp Hạ. Bây giờ Hạ

chưa biết Huy là người đứng trên cửa sổ đợi Hạ và Hiền đi học về chỉ để nhìn ngắm hai cô. Từ chỗ ngồi thú vị này, Huy sung sướng âm thầm mỗi khi ngược mắt lên lại được chiêm ngưỡng người bạn gái yêu quý của mình từ phía sau. Ôi, mái tóc của Hạ mới óng ả làm sao. Mái tóc đã cắt ngắn mà tui trong lớp gọi là “Dờ-mi tám”. Hai vai Hạ thon thon, chiếc áo xanh khoác trên người tỏa ra một làn hơi âm ỉm. Huy đã mong muốn được mãi mãi ngồi nguyên vị trí ấy trong suốt năm học hoặc suốt cả cuộc đời.

Nhưng bốn “nhỏ” thì vô tư lắm. Chúng có đủ trò dễ nghịch ngợm trong lớp cho dù người giảng bài là thầy hay cô. Ngay thầy Thứ là người khó tính nhất chưa bao giờ nở một nụ cười, thậm chí học trò vào lớp trễ xin phép thầy cũng nhăn mặt:

- Đi chậm thì cứ lặng lặng mà vào, xin phép làm ảnh hưởng đến người khác.

Không ngờ câu nói đó mà đám học trò không bao giờ chùn trễ giờ thầy Thứ. Thế mà “bộ tứ nhóc” của Hạ đâu có sợ. Lớp học đang im lặng, tự nhiên bốn cô nhỏ đồng thanh rúc rích cười. Chỉ vì nhỏ Hợp rung bàn làm cho một anh trong “bộ tứ” viết chữ L ra cái hình kỳ cục. Thế là Hạ “đầu têu” bị thầy Thứ xách tai. Vậy mà sau đó cả bọn cúi mặt xuống bàn cười tiếp, rồi lại lấy me chua ra ăn cho mặt dứa nào cũng nhẵn như khi ăn gừng.

Huy ngồi bàn dưới không nhìn được cười bật ra một cái “ùm” thế là cả lớp cười ầm lên. thầy Thứ cũng phải phì cười. Đó là cái cười đầu tiên và cũng là duy nhất từ khi thầy về trường.

Hết giờ ra chơi, vào lớp lúc nào Hạ cũng bị “mất” một cái gì đó, khi thì cuốn vở bài tập, khi thì sách giáo khoa, khi thì cây thước, có khi bị “chôm” cả bút. Đó là lối “tò tình” của mấy anh nghịch ngợm như Quyết Chiến hay Thấp “thòm”. Những lần

như thế “người cứu nguy cho đồng đội” chính là Huy. Khi thì Huy cho Hạ mượn viết, khi thì Huy đưa cô vở bài tập của mình để cô khỏi lúng túng lúc cô giáo gọi đứng dậy. Nhưng Hạ thà nhận điểm xấu chứ không nhận sự giúp đỡ của Huy. Cũng vì thế mà Huy càng theo đuổi Hạ.

Buổi chiều rảnh rỗi, khi đã làm xong bài tập đại số và hình học, Huy tới nhà Hạ. Huy nhớ như in năm học cuối cùng ở cấp 2. Năm đó Huy được vinh dự đi thi học sinh giỏi toàn thành phố. Vừa bước vào lớp, Huy giật mình: Trong phòng thi có một cô bé với gương mặt trái xoan, mái tóc dài óng mượt (dạo đó Hạ còn để tóc dài). Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì Hạ là một cô bé thường có mặt trong các kỳ thi học sinh giỏi thành phố, còn Huy mới là lần đầu. Huy ngạc nhiên là vì Huy thấy Hạ đẹp quá. Hình như Hạ trông hao hao giống diễn viên điện ảnh Diễm My. Nhưng kỳ thi ngắn ngủi quá, cộng với tính e lệ của tuổi học trò, Huy chưa kịp làm quen thì đã

phải chia tay, ai về trường nấy. Thế rồi sự rung động của con tim là động cơ để Huy khám phá ra đường đi lối về của cô bé “hoa phượng tím”. Huy cũng đã phát hiện ra điều bí ẩn này của Hạ. Cô bé thích hoa phượng. Năm học lớp mười, sáng nào Huy cũng dậy sớm đứng trên cửa sổ lầu hai của biệt thự Phi Vân (biệt thự của ông nội Huy mua từ thời Pháp) ngắm cô bé kiều diễm đang vút qua trong tà áo trắng với chiếc áo len xanh, đặc trưng của học trò Đà Lạt. Đạo đó Huy học khác trường với Hạ nên không chung lối về. Trường của Huy gần nhà hơn, chiều nào Huy cũng về sớm để lên đứng bên ô cửa sổ đợi Hạ về, chỉ để nhìn Hạ một tý, tối về mới yên tâm học hành được. Vào tháng mười một, Huy phát hiện thấy Hạ đi học về thường cầm một cành hoa màu tím. Mãi sau này Huy mới biết đó là một loài hoa phượng. Trong cuốn sổ Huy đóng để tặng Hạ cũng được ép đây những cành hoa này. Sau khi Hạ và một cô bé đi cùng đường phát hiện ra Huy đứng ở

khung cửa sổ nhìn họ, Huy cảm thấy mắc cỡ, anh phải bỏ thói quen đó một thời gian. Đến năm lên lớp mười một. Huy xin chuyển về cùng trường với Hạ.

NĂM

Căn nhà của má con Hạ bằng gỗ lợp tôn đã bọc phía sau ở cuối con đường “Ban công Đà Lạt” và nó có từ thuở má Hạ mới sinh thành. Căn nhà nhỏ bé, ẩn khuất dưới tán thông đó đã chứng kiến hai cuộc đời bất hạnh đó là bà ngoại của Hạ và má Hạ.

Bà ngoại của Hạ năm nay cũng đã bảy mươi tuổi rồi. Vào những năm 1940, ông ngoại, sau khi tốt nghiệp trường Quốc học Huế đã vào Đà Lạt làm thông phán cho người Pháp. Sau khi lấy ông ngoại, bà ngoại của Hạ có một cuộc sống sang trọng, được bao nhiêu người kính nể. Thế nhưng chẳng hiểu sao ông ngoại lại bỏ bà ra Bắc. Ông lấy vợ “nhỏ” ngoài đó. Bà ngoại của Hạ,

bấy giờ mang bầu là cậu Ba của Hạ và dất má Hạ chỉ mới hai tuổi lặn lội hàng ngàn cây số ra bắc tìm chồng. Thế mà ông ngoại đã trốn biệt còn cho người đánh lừa bà là ông đã vào Đà Lạt. Năm đó cuộc chiến tranh với Pháp kết thúc. Nhưng đất nước chia làm hai miền. Từ đó bà ngoại phải sống một cuộc đời đơn chiếc để nuôi hai đứa con ăn học đó là má Hạ và cậu ba. Căn nhà Hạ đang ở đó là căn nhà của ngoại mà hàng xóm đã làm cho. Bà ngoại của Hạ sống đức độ, hiền hậu, thế mà má Hạ phải chịu một cuộc đời đầy bất hạnh chẳng kém gì ngoại.

Đạo ấy má Hạ học rất giỏi tiếng Anh nên được làm phiên dịch cho một công sở ở Ban Mê Thuột. Má Hạ đẹp có nét. Bà lại được sinh ra và lớn lên ở Đà Lạt, bấy giờ là đất “Hoàng triều cương thổ” khí hậu còn mát mẻ nên đôi má của bà lúc nào cũng hồng đào như má của Hạ bây giờ. Biết bao nhiêu người con trai theo đuổi. Có một người làm nghề giáo ở Thuận Hải đến ăn hỏi nhưng má chưa muốn lấy chồng sớm.

Bà muốn phải có bằng cử nhân đã rồi mới tính chuyện lập gia đình. Một người nữa học chung một lớp hồi tú tài nhưng má nghĩ là anh ta trẻ quá, bằng tuổi má. Má muốn lấy một người đứng đắn, hiểu biết. Thế rồi những năm làm việc ở Ban Mê Thuột, má quen một người đàn ông hơn má chục tuổi (người đó là ba Hạ bây giờ). Lúc mới quen người đó nói là chưa vợ, nhưng khi đã lấy nhau, gần có hai mặt con rồi má mới biết. Ba Hạ hứa suốt đời ăn ở với má, má Hạ chỉ tin điều đó và cảm thông mà ăn với ông. Nào ngờ chỉ được một thời gian, khi giải phóng miền Nam ông đã bỏ má con Hạ về Bình dương sống với vợ lớn. Má Hạ điên tiết lên về Bình Dương giao hai đứa con cho ông, còn má chạy theo những người di tản. Thế nhưng ông lại đem chị em Hạ về Đà Lạt giao cho bà ngoại. Biết tin má Hạ di di tản, cậu ba đã tới ngay cảng Bạch Đằng giữ má lại:

Chị bỏ con Hạ và thằng Xuân mà đi sao? “Ông chồng” của chị đã đưa chúng về Đà Lạt giao cho mẹ rồi đấy.

Má Hạ đang dùng dằng nửa đi nửa ở, khi nghĩ tới chị em Hạ thì Má đã trở về. Thế là sau hai mươi năm, cuộc đời của má Hạ trùng lặp với số phận của bà ngoại. Má Hạ lại đơn chiếc nuôi hai chị em Hạ ăn học trong cảnh túng thiếu.

Tất cả các điều đó Huy được biết từ lời kể của bà ngoại Hạ. Bà rất thật thà. Hạ đã bạn với ai thì bà quý người đó như cháu ruột của mình. Bà kể chuyện đó cho Huy cũng muốn với đi nỗi sầu muộn đã đè nặng cho tới tuổi già. Huy đến với Hạ không là một tình yêu thuần túy mà cao cả hơn, đó là sự cảm thông với hoàn cảnh gia đình cô.

- Hạ ơi, Xuân ơi! Huy cất tiếng gọi khi đã đến trước căn nhà mà sự im lặng bao trùm khiến anh hoảng hốt.

- Bác Lan ơi! Bà Phán ơi!

Nhưng đáp lại tiếng kêu của Huy là cả một sự im lặng đáng sợ

SÁU

Lớp vẫn học tiếp tục như thường lệ, chỉ có bàn của “bộ tứ” vắng bóng một chú “oanh vàng”. Hạ không phải là “đầu têu” nhưng thiếu Hạ ba cô gái, Hợp, Hoa, Hiền không tìm ra trò gì để mà nghịch ngợm. Có thể Hạ là trung tâm của sự vui đùa, cũng có thể cô là cái cớ để tụi bạn đùa nghịch. Vắng Hạ, “bộ tứ” sống trầm như thời cha sinh mẹ đẻ tới nay chưa hề biết nghịch. Hoa cũng mang đi một chùm me nhưng chẳng đứa nào chịu ăn. Hiền cũng rung bàn nhưng mặc, hai đứa kia vẫn cứ điềm nhiên viết. Hợp quay xuống bàn dưới, chẳng thấy Huy đâu. Huy nghỉ vì lý do gì? Huy đến nhà Hạ? Cậu này dám lắm.” Công tử bột” của lớp đó mà. Cả “bộ tứ” rất thích chơi với Huy, và ai cũng muốn Huy quan tâm đến mình hơn

người khác. Hợp biết Huy yêu Hạ, nhưng Hợp cũng tìm cách để Huy yêu cô, Huy là đối tượng của tất cả các cô gái trong lớp.

Giờ ra chơi, cả ba cô gái ngồi lì trong lớp. Hợp nói:

- Thôi, bọn mình đi chơi đâu cho đỡ buồn.

- Chẳng biết đi đâu cả - Hoa nói.

- Hay tại mình "Cúp cua" ra đời cù.

- Thiếu nhõ Hạ buồn thấy mồ, tao chỉ thích qua Donbosco hái trộm Pomme (1)

- Làm gì đã có quả chín. Hôm nhõ Hạ hái về một quả chát ngăng.

- Hay tại mình hái bơ. Cây bơ ở trên Giáo Hoàng Học Viện nhiều quả lắm. Hiên nói.

- Nhưng mà có trèo được không?

(1) quả táo tây, nhiều người gọi là bom

- Kể ra con Hạ người gầy “ngăng” thế mà giỏi ghê.

- Mà không nhớ hôm ta chơi đập lon, nó leo vút lên cây tùng à!

- Thì có hôm nó rơi ngã lên cành Ngọc lan đấy.

- Tao thì hú hồn hú vía - Hợp nói.

- Cái con đó nhanh như sóc.

- Nó giỏi như khi thì có.

- Hôm đó nếu không có cành Ngọc lan coi như nó đã toi đời.

Chết cũng có số đấy mà.

- Má tao bảo “Có phúc thì dễ con hay lợi, có tội thì dễ con hay trèo”.

- Kể ra tại mình cũng số một ở trường này.

- Mà sao bọn con trai lớp mình hiền ghê.

- Có mà hiền.

Vừa lúc đó Chiến “vua” thể thao và Thấp “vua” hài hước tới:

- Ê, mấy nhõ nói xấu gì tụi anh đó?

- Có mà anh ánh ấy! Cả hai cậu đều nhõ hơn tụi này đây. Hợp phản đối.

- Ôi! Phận con gái mà đòi làm chị.

- Chứ sao. Hai cậu phải gọi tụi này là chị Hợp, chị Hoa và chị Hiền.

- Cũng được nhưng mà phải cho gọi Hạ bằng em được không?

- Không được, Hạ còn nhiều tuổi hơn chúng tớ.

- Thế thì thôi, cả bốn “nhõ” đều là em hết.

- Còn lâu ấy!

Kẽng vào lớp. Cuộc tranh giành làm anh làm chị chưa ngã ngũ. Ba cô gái vẫn tỉnh không. Riêng hai chàng Chiến và Thấp thì tức tối lắm, hẹn sẽ đấu khẩu vào giờ nghỉ tiếp theo.

Cô Tuyết dạy Sinh vào lớp. Trước tiên cô liếc một cái vào bàn thứ hai bên phải nơi bốn cô gái tuần trước bỏ giờ Đặt chiếc túi xách xuống bàn, cô Tuyết bước vào giữa lớp:

- Hợ! Hiên! Hoa! Hạ!

Hiên đứng dậy:

- Dạ! (Tiếng dạ nhỏ nhỏ và mặt Hiên đỏ bừng).

- Sao hôm đó tụi em bỏ giờ?

Hợ, Hoa nói dối:

- Dạ, Hạ bị xiu tụi em đưa Hạ về!

Hợ, Hoa nhìn nhau, Hoa nói:

- Dạ, bạn ấy đã khỏi nhưng má bạn ấy lại đau nặng.

- Thôi ngồi xuống. Cô Tuyết có về tin những câu trả lời của ba cô bé. Hợ, Hoa, Hiên thở phào nhẹ nhõm.

- Thôi. Bây giờ chúng ta vào bài giảng.

Bỗng từ phía cuối lớp nơi Chiến và Thấp ngồi vang lên mấy tiếng:

- Hắt ... Xi... Hóp...

Thế là cả lớp đổ mắt nhìn về phía bàn có cậu Thấp “thòm” ngồi và tiếng cười lớn bật ra. Cô Tuyết cũng không nhịn được cười.

- Em Huy lên bảng giải bài tập!

- Dạ thưa cô, Huy vắng ạ!

- Làm sao Huy vắng? - Cô Tuyết hỏi.

Có tiếng xì xào nhỏ nhỏ:

- Chắc bạn ấy ở nhà với nhõ Hạ.

- Hề nhõ Hạ vắng y như cậu Huy vắng.

- Cặp này như hình với bóng.

- Yêu nhau lắm cắn nhau đau.

- Thôi cả lớp im lặng! - Cô Tuyết nói to.

Hiền này giờ nghe những lời nói không hay về bạn mình thì đứng đây:

- Dạ thưa cô. Bạn Hạ vắng là vì má bạn ấy bệnh nặng phải đi bệnh viện ở Sài Gòn. Còn bạn Huy vắng chắc là bạn ấy ốm. Hai bạn vắng mặt không có liên quan gì tới nhau ạ.

- Ê, có tật giật mình. Không ai nhờ vả cũng đứng ra bao che. Cả lớp ò lên. Hiền đỏ mặt. May mà cô Tuyết gõ thước xuống bàn "cạch, cạch, cạch". Cả lớp lại im phăng phắc.

BẢY

Chiếc xe TOYOTA mười hai chỗ ngồi vượt đèo Prenn rồi phóng như bay trên đường lộ 20 vừa đổ nhựa bóng loáng. Mặc dù rất lo cho bệnh tình của má, nhưng Hạ cũng không khỏi không nghĩ về lớp học. Hôm nay vắng mình không biết ba "nhỏ" Hợp, Hoa, Hiền có bớt vui không.

Mấy nhớ ơi! Từ xưa từ xưa, có phải người ta đã coi tuổi học trò là tuổi thơ ngây trong trắng nhất không. Hạ cảm thấy tự hào và sung sướng vì được sống ở cái tuổi đáng yêu đó.

Có thể nói rằng tuổi thơ, tuổi học trò là một vùng đời đầy hoa dại nở suốt bốn mùa và bướm đẹp, chim chóc lượn hót quanh năm. Thế nên người nào đã bước vào, khi rời xa bao giờ cũng luyến tiếc buồn bã. Dĩ nhiên tâm hồn Hạ lúc nào cũng tràn đầy nhớ tiếc về những ngày hồng của tuổi học trò. Nhưng nhớ không chỉ để mà nhè nhung. Đánh mất một lần là đánh mất muôn thuở, suốt đời cái kho tàng kỷ niệm quý giá của đời học trò ngắn ngủi mười hai năm đèn sách theo thầy, theo bạn.

Rồi một ngày gần đây sẽ là:

"Còn đâu hai buổi em đi

Lá vàng rơi rụng dấu ghi trên đường

Những vì sao sáng mù sương

Ngọt ngào sẽ bảo con đường vắng em"

Xe dừng lại thị trấn B'Loa cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ. Mọi người lần lượt xuống xe đi vào nhà hàng Bảo Lộc để ăn trưa. Người thanh niên cỡ tuổi hai mươi sáu ngồi cùng ghế với Hạ từ sáng, thấy cô bé nhỏ tuổi xinh xinh cũng muốn làm quen. Thế nhưng khi thấy ánh mắt cô buồn, mơ mộng nhìn đi chỗ khác, anh đành lấy cuốn "Kiến thức ngày nay" ra đọc. Bây giờ khi trên xe chỉ còn hai người, anh mới nói:

- Bạn chắc là học trò của Đà Lạt?

- Dạ, Hạ đáp theo phép lịch sự.

- Bạn học ở trường nào?

- Dạ! Em học ở trường S.

-Ồ! Trường đó nổi tiếng nhất Đà Lạt đấy. Mình cũng có mấy người bạn dạy học ở đấy. Bạn biết thầy Thứ không?

Hạ nhìn người bạn đường, cô đã có chút cảm tình khi nghe anh nói là bạn của thầy giáo mình.

- Thầy Thứ dạy lý? Hạ hỏi.

- Đúng rồi! Thứ với mình là bạn học cùng khóa ở Đại học đấy.

- Thầy Thứ dạy lý lớp em. Hạ trả lời.

- Ồ! Thế à. Thứ ngày xưa học giỏi lắm đấy. Chắc thầy dạy khá chú?

- Dạ, thầy dạy dễ hiểu lắm!

- Thế ở Đà Lạt bạn ở đường nào?

- Dạ ở đường Hùng Vương.

- Mình lên nghỉ mát trong khu Giáo hoàng Học viện". Bạn đã tới đó lần nào chưa?

Nghe tiếng "Giáo hoàng Học viện" tự nhiên gợi cho Hạ nhớ tới những giờ chơi trèo hàng rào qua khu Giáo hàng hái trộm bơ. Lần ấy bốn đứa Hạ, Hoa, Hiền, Hợp như bốn chú khỉ tham ăn trèo hết cả lên

cây, ngó nghiêng tất cả các cành. Hễ thấy quả bơ nào ngả sang màu mận chính là y như quả đó tới số rồi. Ngó mãi, mới được một quả lọt mắt xanh của Hạ.

- Ê, tụi bay, trên kia có một quả chín!

- Đâu?

- Trên kia kìa.

- Ồ!

Thế nhưng chẳng đứa nào dám leo ra cành cụt đó, nguy hiểm “thấy mờ”. Hạ liền nhìn xem cành nào có thể bám chắc được, rồi đưa tay với hái. Cả bốn đứa chỉ được một quả bơ, bổ ra ăn tươi mà thơm phức. Ngon lạ.

Hạ trả lời anh thanh niên:

- Dạ, thỉnh thoảng bọn em có qua.

- À, mình quên giới thiệu tên. Mình tên là Hải. Còn bạn tên gì?

- Hạ!

- Chà, tên hay quá nhỉ. Nghe tên làm gợi nhớ mùa hè!

- Chắc anh dân Sài Gòn? Hạ hỏi.

- Đúng! Sạo bạn đoán hay vậy? Mình chính gốc Cần Thơ nhưng ba má mình lên Sài Gòn từ năm 1954. Mình sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn.

Vừa lúc đó có tiếng rao của mấy người bán hàng:

- Mua trà anh ơi!

- Trà ướp lái thơm đây!

- Trà Bao Lộc nổi tiếng đây!

- Mua đi anh, mua đi chị, mua người một ký về Sài Gòn làm quà.

Hạ rút ví trong túi du lịch ra, lấy tiền mua một ký trà ướp lái về làm quà cho cậu mợ.

- Ấy chết! Hai nói - chúng mình xuống ăn gì đi kẻo xe chạy.

- Dạ, anh xuống ăn đi, em không đói.

Hải dành xuống xe đi về phía tiệm ăn.

Một lúc sau, mọi người lên xe; xe đồ tiếp tục chạy. Hạ lại chìm vào dòng suy tưởng. Ôi! Giá mà Hạ có ba. Mọi người trong lớp đều có ba má chu toàn. Riêng Hạ, ba cô đã bỏ cô khi mới vào lớp một trong cảnh loạn lạc của chiến tranh. Mà ông dẫu chỉ bỏ rơi hai đứa con, hai giọt máu thôi dẫu. Ba đã bỏ má, làm cho má phải chịu đau khổ, phải hao mòn sức lực vì suy nghĩ dằn vặt. Ba bỏ má làm má tiêu tan mọi sinh lực. Dòng họ bên ngoại của cô có nghị lực. Bà ngoại cô tuy chồng bỏ nhưng bà vẫn tôn thờ tài năng của chồng. Bà cho rằng ông cố mới là người có lỗi trong chuyện này vì có lẽ ông cho bà là người vợ vụng về, nên đã lừa dối bà, chia ly vợ chồng bà. Bà ngoại luôn luôn tôn thờ chồng, người chồng là niềm tin, là nghị lực giúp bà vượt qua mọi gian khổ kể từ thuở còn trẻ đến tuổi già để chăm sóc hai đứa con thành tài. Sau khi chiến tranh kết thúc, biết ông ngoại có vợ con ngoài bắc, bà ngoại mới vỡ lẽ, nhưng

quá muộn rồi. Má Hạ thì ngay khi chồng bỏ về với vợ lớn và các con riêng má đã gạt phăng ngay hình ảnh chồng ra khỏi tâm hồn mình. Tất cả các ảnh cưới, thư từ, đồ lưu niệm má đem ra đốt hết. Chưa đủ, má còn đốt luôn cả những kỷ vật của đời mình kể cả tấm bằng cử nhân về Anh văn. Đốt hết, vứt hết, đó là quyết định của má Hạ. Nhưng như thế theo Hạ, má đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Dù đốt hết, vứt hết tất cả những gì có được từ tuổi ấu thơ đến lúc lấy chồng, sinh con nhưng má không thể chết được. Lương tâm nào để má chết khi hai giọt máu của má còn tồn tại ở đời. Đói khổ, rách nát, bệnh tật, không nhà, không cửa, chúng nó rồi sẽ ra sao ? Thế là má cứ phải sống.

Ba Hạ vốn là người đàn ông thông minh, một giáo sư Anh văn giỏi. Hạ nghe người ta kể thế và cũng chỉ biết thế. Hạ vẫn nhớ hồi Hạ mới 4 tuổi, mỗi khi ba đi làm về, Hạ hay tới ngồi vào lòng ba. Ba âu yếm hôn cô. Ba Hạ cũng cưng chiều con

như những người cha bình thường khác. Hạ làm bộ nũng nịu nói: “Ba ơi ! ba kể chuyện hồi ba còn nhỏ đi ba”. bấy giờ ba mới kể:

Hồi nhỏ, ba là con út của bà vợ đầu của ông nội. Gia đình thuộc dòng họ nhà nho, ba lại có năng khiếu về ngoại ngữ nên bà nội rất cưng chiều ba. Đến khi bà nội mất đi, ông nội lấy bà hai nên ba chán đời, ba bỏ nhà đi lang thang. Ba được một thầy đồ đem về nuôi dạy, vì thầy biết ông nội và thấy ba là cậu bé thông minh: Thế rồi lớn lên chưa biết yêu là gì, ông nội đã bắt ba lấy vợ. Thế nhưng ba vẫn tu chí học hành. Khi công tác ở Ban Mê Thuật, ba có dạy thêm Anh văn. Má Hạ là người học trò đầu tiên của ba.

Không ngờ những lời lẽ của ba khi Hạ còn quá bé bỏng, đã ăn sâu vào trí nhớ của cô. Lớn lên cô hồi má và bà ngoại về ba, và có thêm những hoài niệm về ba.

Nhưng sao ba má lại cãi nhau rồi từ bỏ nhau Hạ vẫn chưa hiểu. Bà vợ lớn ghê gớm, Hạ biết. Nhưng nếu ba yêu má thì sao ba không ở với má ?...

TÁM

Ngày hôm sau Huy cũng nghỉ học, Hiền đi về qua con đường “Ban công Đà Lạt” rẽ vào nhà Huy. Biệt thự Phi Vân đứng thâm lặng dưới những tán lá thông xanh biếc. Trời đã đổ cơn mưa đầu mùa. Cơn mưa chiều Đà Lạt bao giờ cũng đem đến cho con người một thoáng buồn man mác. Căn nhà của gia đình Huy đứng là “kín cổng, cao tường”. Cửa chính khóa bằng một ổ khóa Trung Quốc to tướng. Cửa phụ bằng sắt tấm, kín mít, cài bên trong, chỉ để một lỗ nhỏ vừa đủ đưa tay vào bấm chuông. Hiền đã bấm hai tiếng liên tục mà vẫn không thấy ai lên tiếng. Con chó Nhật màu đen có khoang trắng nằm ngủ trước hè, thỉnh tai sủa hai tiếng “Gâu, gâu” phải

đến năm phút, Hiền mới thấy một người phụ nữ to béo giống như Tây bước đi “lầm đổ càn xiêu lá”, vừa mắng yêu con chó “Dao dao” (có lẽ bà sinh tiếng Nhật) vừa nhìn xem vị khách quý nào đây.

Ra đến cổng nhìn thấy Hiền, bà hỏi ngay:

Cháu cần gặp ai ?

- Dạ, cháu hỏi bạn Huy, cháu là bạn cùng lớp. Hai ngày nay không thấy Huy đi học.

- À, hai ngày nay Huy bị mệt. Nó có gửi giấy xin phép tới trường không ?

- Dạ cháu không thấy. Hiền trả lời cũng là lúc người đàn bà mập vừa mở xong cửa.

- Bác là má của Huy - Bà ta nói - Cháu vào nhà đi, để bác gọi Huy xuống. má Huy nói rồi đi tới chân cầu thang gọi với lên lầu 2. Hiền đoán có lẽ là lầu dành riêng cho Huy.

- Huy ơi ! Xuống nhà có khách !

- Dạ, má bảo ai đó chờ con chút xíu !
Huy đáp vọng xuống.

Hiên đã cảm thấy hồi hộp. Không phải là sự hồi hộp trước tình yêu. Đó là cái hồi hộp gần như mắc cỡ của một cô gái lần đầu tiên đến nhà bạn trai, mà lại đến một mình, người bạn trai đó lại ở địa vị khác hẳn. Huy sẽ nghĩ gì khi thấy Hiên Bồng dung “đột nhập” vào nhà Huy ? Hiên cũng thích Huy nhưng Hiên biết Huy yêu Hạ nên Hiên “biết thân mình, biết phận mình” vậy thôi.

Huy vừa ló ra khỏi cầu thang, thấy Hiên thì kêu lên:

- A, bạn Hiên, thế mà mình cứ tưởng Quyết Chiến hay Thấp “thơm”

- Sao bạn đã khỏe chưa ?

- Mình có đau ốm gì đâu mà khỏe.

- Hai hôm nay bạn nghỉ học ?

- Ừ ! Huy im lặng một lúc rồi nói:
Mình thấy hơi nhứt đầu.

- Ngày mai bạn đi học không?. Hiền
hỏi

- Có chứ ! Nghĩ hai ngày đã thấy buồn
"thấu tim" rồi.

- Chắc bạn buồn vì chuyện khác ?
Hiền mạnh dạn hăn lên.

- Bậy. Không bao giờ ! Huy nói để che
giấu lòng mình nhưng rồi thấy như thế
không nên, liền tỏ ra thân mật với Hiền
hơn. À mà Hiền có biết bạn Hạ nghĩ về
mình như thế nào không ?

- Bạn ấy luôn luôn nghĩ tốt về Huy.

- Còn tình cảm ?... Huy hỏi và tin
rằng Hiền là một người bạn tốt.

- Thế bạn Hạ chưa nói gì với Huy à.

- Không... À mà... Huy thấy lỡ lời, nếu
nói không thì thế nào Hiền cũng biết giữa
Huy và Hạ chưa có gì ngoài tình bạn.

Nhưng Huy muốn mọi người hiểu là giữa Huy và Hạ có một tình cảm khác.

- Huy này, thế bạn nghĩ thế nào về Hạ ?

- Mình thích bạn ấy ! Huy trả lời không cần suy nghĩ.

- Thế thì mình cũng thích bạn. Hiền bắt lý. Hiền hiểu giữa mình và Huy không bao giờ có được một tình cảm khác nên thoải mái tranh luận.

Huy bí không trả lời được và chuyển sang chuyện khác.

- Hiền đã tới nhà Hạ chưa ?

- Rồi !

- Hiền có biết Hạ đi đâu không ?

- Hạ đi Sài Gòn chăm sóc bệnh cho má bạn ấy.

- Đi từ lúc nào ?

Di sáng hôm qua. Hiền đưa bạn ấy ra bến xe.

Thế là Huy đã hiểu. Tiếc không gặp được Hạ trước khi bạn ấy đi. Huy muốn được giúp đỡ bạn nhưng chưa biết giúp đỡ bằng cách nào, Hạ là một cô gái giàu lòng tự trọng. Nếu Huy không biết cách, Hạ sẽ cho rằng Huy thương hại nhà Hạ nghèo. Hạ ơi, giá mà Hạ hiểu được Huy. Huy lại hỏi:

- Thế thằng Xuân, em của Hạ hiện ở đâu ?

- Hạ gửi nó ở nhà bà Phúc.

- Chúng mình đến đó được không ?

- Được.

- Bây giờ Huy vẫn mặc bộ đồ Pizama tiếp khách. Bây giờ cậu mới chợt nhìn xuống và giật mình. Nhưng rồi Huy lại nghĩ chắc Hiền không trách chuyện đó đâu. Bây giờ ở nhà ai chẳng mặc Pizama. Có điều tiếp bạn gái thì mặc đồ Tây tốt hơn, nhất là người yêu. Nếu Hạ đến thì Huy sẽ mặc một bộ “âu phục” thật đẹp để

tiếp. Có điều đã gần hết năm học cuối cùng rồi mà Hạ chưa hề đặt chân tới nhà Huy mặc dù đã nhiều lần Huy mời thực lòng. Bạn ấy khá hiểu ghê !

Trong khi Huy lên gác thay quần áo, Hiền ngó ngang, ngó tắt vào phòng khách. Phòng rộng thênh. Ba phía là cửa kính sáng choang. Góc bên phải đặt một tủ búp-phê bằng gỗ cẩm lai, mặt gương sáng chói. Trong tủ trưng bày các bộ ly chén bằng sứ, pha lê ngoại. Trên tủ đặt một tivi và một máy Video. Bên cạnh là chiếc Radio cát sét to tướng, hai học băng, đây những công tắt và nút điều chỉnh.

Bộ Sa lông mà Hiền đang ngồi được bọc bằng loại da tốt màu đỏ, sang trọng. Ly chén uống nước cũng toàn đồ ngoại. Huy đã rót nước mời Hiền từ lúc nào nhưng Hiền mãi nói chuyện không để ý. bấy giờ Hiền mới nâng ly nước lên, mùi trà thơm thoang thoang hoa nhài, ngọt từ đầu lưỡi vào đến tận tâm can.

Huy đã mặc xong “áo phục” hoi là xoàng xĩnh của cậu, nhưng Hiền thấy Huy chứng chạc như một anh chàng sinh viên năm thứ 2. Chờ Huy vào xin phép má má cậu xong Hiền mới hỏi:

- Nhà Huy có mấy anh em ?

- Một mình Huy thôi à !

- Thế thì Huy “nhất lớp” rồi !

- Huy vẫn thích có một đứa em gái để mà sai vặt nhưng má Huy làm biếng có chịu sinh đâu.

Hai đứa vừa ra khỏi nhà vừa tiếp tục câu chuyện. Huy xuống nhà bếp đẩy chiếc xe “Dream” ra. Hiền nói: Thế thì làm sao mình đi kịp Huy được ?

- Hay là Hiền để xe đạp lại đây, mai mình đưa qua cho.

- Không được ! Ba mình hay la lăm.

- Thế thì để mình cất xe máy cùng đi xe đạp với bạn vậy.

Huy dắt xe máy vào nhà rồi đi ra dắt xe đạp cho Hiền. Hiền nói:

- Chiếc xe mini của Hiền chưa hề chờ ai đâu nhé !

- Thế thì Hiền có cho Huy chờ không ?

- Sợ nhỡ Hạ thấy mồ ! Hiền nói. Huy đệm vào:

- Hiền và Hạ đã “thi gan” nhau trận nào chưa ?

- Bộ giống mèo hay sao ấy !

Hiền đâm thùm thụp vào lưng Huy khi đã ngồi lên xe. Đường rộng, chiếc xe mini bon nhanh. Tà áo trắng bay phấp phới. Hiền giã bộ ôm lấy Huy cho khỏi té. Huy sợ ngã không thể gỡ tay Hiền ra. Xe lướt qua những dãy phố. Những người hàng xóm biết Huy, nói với nhau:

- Cậu Huy kiếm được con nhỡ nào xinh đấy chứ !

CHÍN

Hợp và Hoa xách một giỏ bơ chín đến nhà Hạ. Biết cả nhà đi Sài Gòn chỉ có một mình Xuân nhưng Xuân rất thích ăn bơ. Vào tới cổng, Hợp bảo Hoa đứng đợi còn mình thì qua nhà bà Phúc kêu Xuân về. Xuân đang ngồi học bài trong nhà bà Phúc, nghe có người kêu tưởng má về mừng rỡ chạy ra. Thấy chị Hợp, cậu hơi mất hứng nhưng cũng vui vui.

- Má em đi chữa bệnh ở Sài Gòn rồi !

Xuân nói

- Chị biết ! Hợp đáp.

- Chị Hạ em gửi em qua bên đây.

- Hôm nay các chị muốn đón em về nhà.

- Về nhà sợ ma lắm !

- Các chị sẽ thay nhau đến ngủ với em.

- Được như vậy thì thích quá. Chư em ở đây rồi lại chạy về cắt cỏ cho thỏ cực thấy mồ.

- Vậy em vào xin phép bác Phúc đi.

Xuân chạy vào nhà, hợp nghe rõ tiếng nói từ bên trong:

- Dạ thưa bác Phúc cháu xin phép về nhà.

- Về với ai, có ai ở nhà đâu mà về.
Giọng bác Phúc.

- Dạ có bạn chị cháu tới.

- Ồ thì cháu về rồi tối qua ăn cơm ghen!

- Hai chị em Hợp và Xuân liền dắt nhau về nhà Hạ.

- Em chào chị Hoa. Xuân nhanh nhâu.

- Chào em. Hoa cười chào lại.

Xuân lấy chìa khoá mở cửa, căn nhà mới bỏ trống hai ngày mà đã ẩm mốc.

Giường chiếu, chăn màn lạnh tanh. Hợp và Hoa ngồi xuống thành giường.

- Chị Hạ có nói bao giờ chị ấy về không ? Hoa hỏi.

- Dạ chị em bảo đi khoảng bốn, năm ngày gì đó.

- Má em có bà con ở Sài Gòn không ?

- Dạ, có cậu mợ em ở dưới đó.

- Bọn em có hay xuống dưới không ?

- Thỉnh thoảng.

- Bây giờ tại chị làm bợ cho em ăn nghen !

- Ôi ! Bợ chín quá ! Xuân kêu lên. Nhà em cũng có một cây nhưng quả cứng ngắt là.

- Chắc ít bữa nữa sẽ chín.

Ba chị em bỏ bợ ra ăn. Vừa lúc đó có tông xe phanh kít trước cổng

Xuân chạy ra:

- A... Anh Huy và chị Hiền tới !

Hợp và Hoa vội vã Xuân vào nói:

- Đừng nói hai chị ở đây nghe ! Nói rồi hai cô trốn xuống nhà bếp.

Hiền và Huy dắt xe dựng trước sân rồi bước vào nhà.

- Chà bơ chín - Hiền nói - Ai mang tới cho em vậy ?

- Dạ, có người bà con vừa mang tới.

- Thế họ về rồi à ?

- Dạ về rồi !

Huy hỏi:

- Chị Hạ nói bao giờ về em ?

- Bốn ngày nữa.

- Đây, quà của Xuân đây, Huy móc trong túi áo khoác ra một hộp kẹo sôcôla.

- Cảm ơn anh Huy, Xuân nói.

- Tối nay em ở nhà ?

- Dạ, em ở nhà.

- Hay qua bên nhà anh ngủ.

- Không, em phải trông nhà.

- Thế em ngủ một mình không sợ à !

- Không sợ ! (thực ra thì Xuân rất sợ ma nhưng chị Hợp đã bảo là các chị thay nhau ngủ lại nên Xuân làm bộ nói vậy).

- Hay tối nay chị ở lại đây với em. Hiền nói.

- Cả anh Huy nữa ? Xuân hỏi pha trò.

- Bậy nào, chỗ đâu mà ngủ. Hiền nói.

- Chỗ thì thiếu gì.

- Hiền thấy không nên nói đùa chuyện này, bảo Xuân:

- Anh Huy phải về vì anh ấy cũng bệnh đấy.

Vừa lúc đó Hợp, Hoa sau nhà bếp chạy lên:

- Ê, nghe hết trời rồi ghen !

- Làm người ta hết hồn. Hiền đâm vào vai Hợp

- Bộ “Văng mặt chủ nhà gà mọc đuôi tôm” mà y định tính hót tay trên cửa nhỏ Hạ đấy à. Hợp nói nhỏ chỉ đủ để Hiền nghe.

Huy nghe lôm được vài từ cũng đủ đỏ mặt.

- À quên ! Tụi mình làm bơ cho các cậu ăn nhé.

- Bộ các cậu mang tới đây à ? Hiền hỏi.

- Ờ, tụi mình vừa mang tới.

- Mình cũng đoán vậy.

Nhìn ba cô gái vừa làm bơ, vừa nói chuyện vui vẻ mà Huy thấy lòng buồn rười rượi... Buổi chiều vắng em thật không có nổi cô quạnh nào hơn. Giờ này chắc Hạ đã ở Sài Gòn. “Thân gái dặm trường” không hiểu Hạ xuống xe rồi đi bằng cách nào về bệnh viện. Liệu dọc đường có gặp phải bọn côn đồ lừa đảo? Ôi ! Giá Hạ cho Huy biết

ngày đi. Giá Hạ đồng ý cho Huy đi cùng. Sao Hạ chưa chấp nhận tình yêu của mình nhỉ. Không ! Đó là sự mặc cảm. Chả là Hạ thường hay kể về hoàn cảnh của Hạ đó sao, Mình phải thể hiện tình yêu chân thành với bạn ấy.

- Nào mời "Hoàng tử" xơi ! Hợp đưa một ly cối bơ đã đánh đường cho Huy trước. Chắc "Hoàng tử" nhớ "Công chúa" lắm nhỉ.

Huy lấy cái thước kẻ đánh Hợp một cái. Giỡn mặt với cô bé này thì Huy phải thua rồi. Người gì mà lúc nào cũng đùa dai như đĩa.

- Bộ không phải à ! Hay là chuyển "gam" rồi.

- Ừ chuyển "gam". Huy nói

- Sang Hiên chứ ?

- Sang Hợp. Huy nói liêu.

- Hoan hô. Hiền, Hoa vỗ tay. Cả bọn liền cầm bơ lên ăn. Bây giờ Huy mới phân công công tác:

- Mình đề nghị, trong lúc Hạ đi vắng bọn mình lần lượt thay nhau giúp Xuân, cắt cỏ cho thỏ và trông nhà.

- “Mất trí” Ý quên “Nhất trí”. Hiền pha trò.

- Hôm nào Hạ về e cậu ấy mất chức lớp phó. Hoa nói.

- Dĩ nhiên ! Hợp đùa.

- À, còn việc chép bài cho bạn ấy thì làm sao đây. Cuối năm học nhiều bài lắm đó. Bài giảng, bài ôn tập, câu hỏi thi và đáp án, nhiều lắm cơ.

- Mình xin nhận chép phần toán, lý.
Hợp nói

- Mình sẽ chép phần giảng văn.

- Mình môn sinh vật và hóa.

- Phần còn lại là của mình, Huy gói gọn vấn đề.

- Thế tối nay ai ở lại ?

- Tớ ! Hoa và Hiền đồng thanh nói.

- Tớ ở lại cho. Huy dành quyền “ưu tiên”.

- Không được, tối đầu tiên phải giành cho quyền “Tổ trưởng” chứ !

- Đồng ý ! Nhất trí ! Cả bọn nói to.

Bây giờ Xuân mới đưa gói Sôcôla Huy cho để trên nóc tủ ra.

- Ôi ! Kẹo Sôcôla. Hợp kêu lên nhưng im bật ngay vì thấy mình “quê” quá.

- Của ai cho vậy ? Hoa hỏi.

- Của anh Huy. Xuân đáp.

- Em cất đi mà ăn ! Hợp bảo.

- Em muốn các chị cùng ăn. Nói rồi Xuân bóc gói kẹo ra đĩa. Những chiếc kẹo Sôcôla Thái được gói trong chiếc giấy bóng

đẹp trông đến ngon mắt. Thấy mọi người chưa chịu lấy Huy liền bảo:

- Cả nhà ăn đi chứ !

Hiên liền lấy kẹo đưa cho từng người. Họ vừa ăn kẹo vừa nói chuyện rôm rả

MƯỜI

Hạ xuống xe ở bến Văn Thánh.

Khi xe vừa đỗ, Hạ đã nhìn thấy một toán khoảng mười người. Mười lăm người chạy theo xe. Đàn ông có, đàn bà có. Nhất là thanh niên mặt mày lì lợm cỡ tuổi Hạ. Khi Hạ bước xuống xe một vài gã níu lấy túi du lịch của Hạ. Tất nhiên trong đó có một vài bộn trà trộn vào để giật đồ.

- Đà Lạt về phải không ?

- Chị đưa túi em xách giùm cho !

- Chị về đâu chị ? Đi xích lô nghe ?

- Đi xe ôm không, xe honda cúp ngon lành nè.

- Đi xe Dream này chạy nhanh hơn.
Chị về đâu ?

- Hạ trông gương mặt của một vài người xe ôm. Gương mặt già đanh mà cứ kêu Hạ bằng chị ngọt xót. Quà là nghề làm ăn - Hạ lúng túng đang không biết đi bằng phương tiện gì. Làm thân còn gái thật là đáng buồn, nếu là con trai thì Hạ đi xe nào mà chả được. Nhưng con gái - má bảo - đi đứng phải cẩn thận. Vừa lúc đó Hải đi tới:

- Hạ về phố nào ?

- Dạ em về Hòa Hưng, Quận ba. Nếu biết được bệnh viện má đang nằm thì Hạ đã đi thẳng tới đó. Nhưng hôm đi má không nói nên Hạ buộc phải về nhà cậu mợ trước.

- Thế thì hai anh em gọi một xích lô. Anh đưa em về Hòa Hưng rồi anh sẽ trở lại Nguyễn Trãi.

Nếu ở Đà Lạt thì không bao giờ Hạ muốn phiên ai, nhất là con trai. Nhưng hoàn cảnh lúc này biết nhờ ai hơn là người

bạn đường cùng từ Đà Lạt xuống, Hạ đã biết được chỗ ở và nơi làm việc của anh ta. Anh ta là bạn của thầy Thứ, có thể tin tưởng được. Hạ gật đầu đồng ý. Thế là bác xích lô vội đưa túi du lịch của Hạ bỏ lên xích lô. Hải bảo Hạ lên ngồi trước, anh chất xong đồ rồi mới lên xe. Xe chuyên bánh đi về ngã tư Hàng Xanh.

Hạ hỏi:

- Anh Hải làm việc ở đâu?

- Mình là giáo viên Anh văn của trường Cao đẳng T

- Ba em ngày trước cũng là giáo viên Anh văn.

- Vậy à? Vậy chắc Hạ giỏi tiếng Anh lắm?

- Nhưng ba em đâu có dạy cho em.

- Sao vậy?

- Ông dạy học ở tận Bình Dương.

- Vậy à? Thế thì để hôm nào anh dạy cho Hạ.

Đến lượt Hải hỏi lại Hạ:

- Vậy Hạ về Sài Gòn có việc gì?

- Em đi nuôi má em bệnh.

- Má em bị bệnh như thế nào?

- Dạ, bây giờ mới xuống nghe người ta báo ung thư gì đó. Nghe nói bệnh ung thư nguy hiểm lắm phải không anh?

- Bệnh ung thư nguy hiểm lắm.

- Ung thư là gì hả anh?

- Anh không chuyên sâu về bệnh này nhưng theo anh hiểu người bị bệnh ung thư có một khối u trong cơ quan nào đó của cơ thể như màng não, phổi, gan hay các bộ phận khác. Khối u ngày càng lan ra các tổ chức xung quanh. Nếu không có điều trị kịp thời thì nó sẽ làm tiêu hủy hoàn toàn bộ phận bị ung thư của cơ thể, dẫn đến cái chết.

Lời giải của Hải vô tình đã làm chỗ đôi mắt đen nhánh của Hạ trào ra những giọt nước mắt mặn đắng. Hạ đang nghĩ tới bệnh tình của má.

- Tại sao em khóc? Hải hỏi và lấy khăn cho cô lau nước mắt.

- Em sợ má không qua được.

- Nếu bệnh mới phát thì chữa được thôi. Hiện má em nằm ở bệnh viện nào?

- Em cũng chưa biết nữa. Phải về nhà cậu mợ em mới biết được.

- Có thể ở bệnh viện Chợ Rẫy hoặc Trung tâm Ung bướu Gia Định. Hải nói.

- Ở đó người ta chữa được bệnh ung thư hả anh?

- Ở đó người ta chữa được một vài trường hợp ung thư.

- Trời ơi, không hiểu má em có biết mà tới đó không?

- Em đừng lo, các bác sĩ sẽ giới thiệu má em tới đó.

Chiếc xe xích lô đã vượt qua cầu Thị Nghè, đang đi theo đường Xô Viết Nghệ Tĩnh để về Hòa Hưng thì bỗng có tiếng kêu:

- Cướp, cướp, bắt lấy nó!

Hải và Hạ ngạc nhiên quay lại nhìn thì chiếc túi du lịch của Hạ không còn nữa.

Một người đi xe đạp cùng chiều nói:

- Cái thằng đi chiếc Dream kia kìa, ai đuổi theo nó đi! Nhưng chẳng có ai đuổi cả, dòng người như thác vẫn cứ xuôi ngược trên đường. Hình như ai cũng đang nghĩ tới việc riêng của mình. Chiếc túi du lịch quá bé bỏng và không đáng cho họ quan tâm. Hạ kêu lên khe khẽ:

- Chết rồi, tất cả quần áo của em để hết trong đó!

- Thế có mất tiền không em?

- Dạ, không. Hạ ngẩng lên nhìn Hải.

- Không mất tiền là được rồi! Anh xích lô an ủi. "Đường Sài Gòn anh chị còn lạ gì. Máy bà dân nội thành còn bị gạt bóp nữa là!

- Không được! Tôi phải đuổi theo chúng nó. Hải nói rồi nhảy xuống xe xích lô, vẫy một anh thanh niên đi chiếc xe DD đồ anh nói to:

- Anh giúp tôi đuổi theo chiếc Dream kia. Chúng cướp mất túi du lịch của cô bé... Người thanh niên tốt bụng dừng lại cho Hải nhảy lên. Anh này cũng là tay cừ, anh phóng như bay bám theo tên cướp.

Hạ bảo người xích lô tấp vào một quán nước dưới gốc cây chờ Hải. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua vẫn không thấy Hải quay lại. Hạ vô cùng lo lắng: chỉ vì sự bất cẩn của mình mà làm phiền đến người khác. Thà mất cái túi còn hơn để Hải phải lao vào nguy hiểm. Lỡ anh ta có việc gì thì sao? Vừa lúc đó chiếc xe DD lúc nãy tấp vào lề đường. Hải "mồ hôi mồ kê" ướt đầm cả áo

sơ mi, tay cầm chiếc túi du lịch của Hạ. Hạ vừa sung sướng của cảm động, không biết nói gì hơn cô lấy chiếc khăn mùi xoa trong bóp thấm những giọt mồ hôi trên trán.

Người di xe DD nói:

- May thật, vừa gặp đội cảnh sát lưu động. Họ đuổi theo dùm và hai tên cướp vứt túi du lịch xuống. Chắc công an sẽ bắt được chúng.

Hải và Hạ mời anh thanh niên uống nước nhưng anh ta từ chối. Họ hỏi han địa chỉ, cảm ơn rồi chia tay. Hải và Hạ lại lên xích lô đi tiếp.

Xe về đến Hòa Hưng, Hạ liền mở bóp lấy tiền trả cho anh xích lô. Hải nắm lấy tay Hạ: Em để anh trả cho.

Hạ gỡ tay Hải ra:

- Anh cứ mặc em! Em còn tiền mà!

Nói rồi Hạ bước xuống xe, quay lại chào Hải bằng một nụ cười biết ơn. Hải không biết nói sao hơn trước việc Hạ từ

chối không cho anh trả tiền. Anh đành phải giơ tay lên chào:

- Goodbye! See you again! (1)

- Goodbye! Hạ chào lại rồi chờ cho Hải đi khuất mới quay vào nhà cậu mợ mình.

MƯỜI MỘT

Đến lượt Huy giúp Xuân cắt cỏ cho thỏ. Tất nhiên Huy nói dối ba má là đến nhà bạn Hiên để ôn bài. Thế mà má Huy nhất định không cho đi. Mười bảy tuổi đầu Huy được nuông chiều như một con “Cún” con. “Cơm bụng tận miệng, nước đưa tận mồm” câu nói dân gian đó thật đúng với cuộc sống của Huy. Ông bà Dật Thành (ba Huy tên Dật, má tên Thành) lấy nhau gần ba mươi năm chỉ được mỗi đứa con “cưng” đó. Huy được sinh ra khi ba má còn du học

(1) Chào tạm biệt. Hẹn gặp lại (Tiếng Anh)

ở nước ngoài. Ông nội của Huy từng làm quan ở Đà Lạt những năm 45 nên khi về nước ba má mới chịu vào Đà Lạt.

Má Huy bảo:

- Hôm nay Chủ Nhật nhà bác Đồng mời cơm gia đình mình. Con phải ở nhà đi với ba má!

- Con đã hứa với bạn con rồi mà má. Bỏ một lời hứa đâu có được!

- Thì má cũng đã hứa với bác Đồng là cho cả con đi. Còn bé Diễm Hương nhà bác Đồng cũng mong con tới chơi đấy!

Gia đình bác Đồng quen thân với gia đình Huy từ khi cả nhà Huy còn ở nước ngoài. Diễm Hương là con gái út của bác. Bác có 2 người con. Anh Sơn đã là kỹ sư điện tử - Vi tính. Diễm Hương học lớp 11, còn nhỏ lắm. Bà nội Diễm Hương nói, ông nội Diễm Hương và ông nội của Huy là bạn làm quan từ thời Pháp. Huy nói với má:

- Ba má đến bác Đồng không có con cũng được !

- Thôi má cho con đến nhà bạn con nhưng đúng bốn giờ chiều con phải về đi ăn tiệc cùng ba má. Má huy nhân nhượng.

Huy nghĩ, mình phải ở qua đêm với Xuân cơ mà. Ban ngày Huy đến thì Xuân cũng vui nhưng không cần thiết bằng ban đêm. Nhưng má đã cho phép như vậy thì phải nghe má thôi. Cự nự với má là lộ chuyện hết. Má biết mình đã yêu và lại yêu Hạ thì má Stop (1) ngay. Ba má Huy đã giao ước với cậu là học xong đại học mới được nghĩ đến chuyện vợ con. Ba Huy 28 tuổi, đậu Phó tiến sĩ rồi mới cưới má. Má cũng đã nói gần nói xa với ba về con nhỏ Diễm Hương. Nếu sau này hai đứa thành đạt sự nghiệp rồi thì hai gia đình sẽ lo xây dựng cuộc sống cho hai đứa, không mất

(1) Dừng lại

công tìm kiếm, yêu đương gì cho khổ thân. Huy nghĩ má nói cứ như thời phong kiến, cha mẹ muốn ép đặt đâu thì con ngồi đấy. Bây giờ má đã bảo là bốn giờ chiều về để đến nhà bác Đồng thì như dính cột rồi Huy phải gật đầu đồng ý. Nhưng Huy nghĩ, ăn tiệc xong sẽ tìm cách xin má tới trông nhà cho gia đình Xuân sau. Thế là Huy vào nhà dắt chiếc xe Dream ra. Má Huy bảo:

- Con sang nhà bạn Hiền thì cần gì đi xe máy.

Huy hiểu ý mẹ đưa chiếc Dream vào rồi dắt chiếc mini màu đỏ ra. Đây là chiếc xe đạp Huy đề nghị má mua cho khi thấy hai cô gái Hạ và Hiền suốt ngày đi học qua nhà cậu bằng chiếc xe giống y vậy. Con nhà giàu muốn gì chẳng được và Huy đã toại nguyện. Năm học lớp 12 cả ba cô cậu, Huy, Hiền, Hạ mặc áo học trò. Hạ và Hiền mặc áo dài trắng, khoác áo len xanh, Huy mặc đồng phục, quần tây màu cà phê sữa,

áo trắng, dáng hoàng , mái tóc cắt kiểu Đức; ba cô cậu đạp ba chiếc xe giống nhau lướt trên con đường "Bán công Đà Lạt" mỗi buổi sáng y như diễn xiếc. Hiền quay lại hỏi Huy:

- Bạn Huy, sao bạn không đi xe Dream?

- Mình thích đi cùng các bạn cho vui. Huy nói.

- Mình biết Huy mua chiếc Mini đồ và đi cùng tụi mình có mục đích rồi! Hiền chọc ghẹo làm Huy đỏ mặt.

Hạ đỡ lời:

- Hiền không biết dơ thôi! Bạn Huy thích hoà đồng với bạn bè đó. Chứ bạn ấy đi chiếc "Giấc mơ" tới lớp có phải là chơi trội hơn hôn? !

- Ủ đúng! Hiền đồng ý.

Huy đã thầm cảm ơn Hạ những lời khéo léo đó không thì Huy mà mắc cỡ thì quay về mặt. Hiền lại chọc:

- Hạ này, ngoại cậu già rồi, má cậu thì yếu, thằng Xuân còn nhỏ. Hè tớ cậu “bắt” một chàng ỡ rẻ đi cho rồi!

Hạ liếc nhìn Hiền ý muốn bảo không nên đùa giỡn quá đáng như vậy. Không có Huy đi bên cạnh thì không sao. Nhưng cô vẫn phải nói cho vui: - Mình đã bảo là một trăm phần trăm “chống lầy” rồi mà! (1)-

-Hoan hô Hạ! Hiền nói to.

Huy cũng bật cười. Không khí vui tươi trở lại.

Bây giờ đập chiếc xe Mi ni đến nhà Hạ, Huy không thể dấu được nỗi buồn. Hôm nào Hạ sẽ lại về Đà Lạt? Ra đi không một lời, Hạ ơi, Hạ cố biết nỗi lòng của Huy không. Mãi suy nghĩ Huy đã tới trước cửa nhà Hạ. Xuân ra đón thấy Huy thì kêu lên:

- Anh Huy! Em tưởng anh không tới.

(1) (1) Nói lấy chữ “lầy chòng”. Một kiểu chơi chữ của đám học trò.

- Phải tới chứ em! Anh đã hẹn em rồi mà. Huy nói, âu yếm nhìn xuân, cười.

- Các chị Hiền, Hợp, Hoa đang chờ anh trong nhà đó. Xuân nói luôn.

- Hôm nay đâu phải phiên của mấy chị ấy.

- Nhưng mấy chị bảo, hôm nay chủ nhật, mấy chị muốn tới xem chàng “công tử bột” của mấy chị làm ăn ra sao ((?))

- Thế em bao sao? Huy hỏi thay cho câu trả lời.

- Em bảo anh Huy không thích đùa dai như vậy đâu.

- Khá! Xuân thông minh thật! Huy vỗ vai Xuân rồi nói:

- Anh mang cho em cái này. Huy lấy chiếc túi mắc trên ghi đông xe ra.

- Ôi, mạn, anh lấy đâu ra nhiều vậy? Rồi Xuân chạy vào nhà khoe mấy chị. Hợp, Hiền, Hoa thấy mạn thì như “lũ khỉ” thấy kẹo liền tranh nhau hỏi Huy:

- Bạn hái ở đâu mà tươi ngon vậy?

- Bà cô mình cho đấy. Nghe nói đó là mận Trại Hâm Đà Lạt. Đây là phần ba má dành cho mình.

- Thố tội mình ăn được không? Hợp, Hoa hỏi.

- Mời các bạn tự nhiên.

Ăn xong mận, cả hội kéo ra vườn.

Khoảnh vườn của nhà Hạ khoảng một sào. Vườn tuy nhỏ nhưng vuông vắn, xinh xinh, được chia làm ba lô kê từ bậc tam cấp cuối cùng trở đi. Lô thứ nhất trồng một hàng bơ độ năm, sáu cây, đã cho những quả lủng lẳng, béo tròn trơn bóng giống như cam sai quả sứ Cần Thơ đang tới ngày chín muồi. Lô thứ hai trồng mấy cây Pomme và một cây hồng đang còn nhỏ; bên cạnh có một giàn su. Lô thứ ba là một đám cà rốt, củ dền trồng thành từng rờ thẳng tắp. Nhìn đám vườn, Huy đã thấy thỉnh thích

và nghĩ nhà Hạ đâu có người làm vườn mà sao vườn đẹp ghê. Xuân nói với Huy:

- Một tuần trước đây khi chị Hạ em còn ở nhà, đám vườn sạch tinh không có một cọng cỏ. Vậy mà chỉ mấy ngày mưa xuống cỏ đã lên xanh um như vậy đó. Cả chị Hiền, Hợp, Hoa cũng chịu thua.

Hợp nói:

- Hôm nay các chị sẽ làm sạch đám cỏ này.

Huy hỏi:

- Thế cỏ cho thỏ thỉ cắt ở đâu?

- Em toàn nhổ cà rốt cho chúng ăn. Mấy hôm trước các chị qua vườn bác Phúc cắt.

- Thế hôm nay anh em mình qua vườn bác Phúc.

- Dạ không! Cà rốt như vậy đây quá, chị Hạ em bảo phải nhổ cách một gang tay để một cây.

- Thế thì anh em mình tĩa cà rốt. Huy nói.

- Được!

Huy xắn quần, xắn tay áo làm ra vẻ một anh nông dân. Ba cô gái đang nhố cồ cho đám cũ đèn nhìn Huy cười khúc khích. Hình như họ muốn nói: “con trai gì mà da trắng như trứng gà bóc” Huy không để ý tới lời nói đó, cùng Xuân lội xuống đám cà rốt

- Bấy giờ chúng mình phải chia tổ để thi đua. Hợp đề nghị.

- Vậy thì cho Hiền chọn đi ! Hoa nói.

- Cho Hoa chọn đi, mình sao cũng được, Hiền từ chối.

- Mình với Hợp một tổ. Hiền, Huy, Xuân một tổ.

- Mình e ba “công tử” ấy không thi đua nổi đâu.

- Thì cứ thử xem ! Huy xen vào.

Thế là 2 tổ bắt đầu đi từ đầu hai “rò” cà rốt và củ dền. Hợp và Hoa Hiên, Xuân dù sao ở nhà cũng có làm vườn nên quen việc rồi. Huy thì chưa hề đụng chân, đụng tay. Chẳng mấy chốc rò củ dền của Hợp và Hoa đã sạch cỏ. Huy, Hiên, Xuân vẫn chưa được nữa rò. Huy ngồi xuống thì móng chạm đất, cúi lom khom thì cái lưng không chịu được. **Vậy** là cứ nhấp nha nhấp nhồm trông đến buồn cười. Hợp phải bảo:

- Bên ấy có cần Hoa biết phải sang không.

- Thì bên kia cứ làm rò tiếp theo đi.

Thế nhưng đến 10 giờ cả Hoa và Hợp phải đến làm giúp cho nhóm Huy. Huy và Xuân tăng lờ đi hái bơ. Khi nhóm con gái làm xong, lên nhà thì bụng đói meo. Thấy hai cậu “Công tử” đang vắt vẻo trên cây bơ, hái bơ chín ăn ngon lành họ chạy ra:

- Hái cho tụi này vài quả với !

- Mời ba chị trèo lên đây ! Xuân khiêu khích.

- Con gái tụi chị làm sao trèo được !
Hiên nói.

Từ lúc phải xắn quần nhổ cỏ cà rốt Huy thấy thà cứ đánh anh trăm roi chứ cúi khom người như mấy bà nông dân cả tiếng đông hồ ai mà chịu được Huy thấy mắc cỡ nhưng ráng đứng chờ mấy cô bạn làm xong. Bây giờ đến tiết mục leo cây thì mấy nhồ đã chịu thua. Huy mới nói:

- Có chịu “một đều” thì tụi mình hái bơ cho.

- Chịu ! Hoa nói.

- Nhưng chịu thua bữa nay thôi, hôm nào Hạ về thì sẽ tổ chức thi leo cây lần nữa xem Huy thắng hay Hạ thắng.

- Hạ làm gì biết leo cây ? Huy cãi lại.

- Sao lại không biết ! Còn giới nữa là khác. Đố Huy biết tại sao ?

Huy không trả lời, điểm này thì Huy chịu không hiểu nổi. Khi Huy và Xuân đã hái cho ba “người đẹp” bốn quả bơ chín đen cả vỏ. Ba cô ăn khen ngon lấy ngon để. Ăn xong ba cô lau tay và nói.

- Bây giờ Huy và Xuân tiếp tục “sứ mệnh lịch sử” nghe. Tụi này về.

Mấy “nhỏ” về rồi Huy và Xuân liền ôm cà rốt lên cho thỏ ăn, 10 con thỏ, con khoang, con trắng được giò cà rốt tươi non thì thi nhau ập rau rầu. Trông đến thích mắt.

Buổi trưa hai anh em ăn hai ổ bánh mì do Huy mang đi từ sáng. Đến chiều Huy chỉ cho Xuân học bài đến ba giờ rưỡi thì về để đúng bốn giờ có mặt ở nhà như đã hứa với má.

MƯỜI HAI

Buổi học đầu tuần không những bộ tam Hợp, Hoa, Hiền (bộ tứ chỉ còn tam vì

vắng Hạ) tỏ ra lo lắng mà cả lớp cũng băn khoăn không hiểu sao má Hạ có mệnh hệ gì không mà hơn một tuần rồi mà Hạ không về đi học. Năm học sắp kết thúc. Những buổi học cuối cùng thật nặng nề, bài vở chồng chất. Nghỉ học một tuần là coi như không tiếp thu được bài sau chứ nói gì đến vắng cả tuần như Hạ. Kỳ thi tốt nghiệp năm nay chắc Hạ khó qua nổi. Cô Tuyết chủ nhiệm và các thầy cô bộ môn cảm thấy lo cho cô bé Hạ. Thầy Thứ thì rất ân hận vì câu nói đùa hôm cậu bảo vệ gọi Hạ có người gặp. Thầy đâu có hay là má Hạ bị bệnh, cậu bảo vệ "lùn" cũng hay tìm gặp "bộ tam" Hợp, Hoa, Hiền để hỏi tin tức về Hạ.

- Ấy, ấy... mấy mấy... cô ơi CÔ Hạ đã đã...lên chưa? Má má... cô... việc gì không?

- Tụi cháu đâu có được tin tức gì đâu.

- Tội... tội... nghiệp... cô bé! vắng cô...tui... tui... cũng... thấy... thiếu thiếu!

- Chú thì thiếu cái gì ? Lấy vợ đi cho rồi chú Đoá ơi ! Hợp trêu

- Ai... Ai... mà lấy tui ! Đoá nói, khuôn mặt tròn chần chẫn, khi cười thì bạnh ra nom đến tiều lăm. Mấy nhõ: Hợp, Hoa, Hiền chỉ thích trêu chọc sao cho đôi má của Đoá càng bạnh ra càng nhiều thì càng cười thích chí.

Vẫn là Hợp "đầu têu":

- Anh Đoá ơi ! anh có yêu em không ? Nói rồi Hợp chui vào giữa Hiền và Hoa cười đồ cả mặt.

Được mấy cô đùa cợt Đoá cũng lấy làm thích thú, liền chạy đuổi theo cô bé tinh nghịch kia. Hai chân Đoá cứ lạch bạch trông đến tức cười. Hợp chạy vòng quanh Hiền và Hoa làm cho Đoá đuổi không được ngã lăn ra mới chạy trốn vào lớp cười như nắc nẻ.

Huy vẫn ngồi ở chỗ ngồi thường lệ của mình. Hôm qua khi dự tiệc ở nhà bác Đồng

về, Huy phải nói thật với ba má về nhiệm vụ của tổ học tập giao. Bà Thành có vẻ ái ngại. Vì đối với bà “con một như trứng quây đầu gậy”. Lỡ gió máy đêm hôm thì biết làm sao. Chưa bao giờ bà cho Huy đi đêm và ngủ đêm ở bất kỳ nhà ai. Bây giờ thấy nó thật thà giải bày câu chuyện như vậy. Bà cũng cảm thông cho tình bạn của nó. Bà đã đồng ý nhưng bao con phải mặc đồ cho ấm. Huy đã mặc bốn áo: Một áo pull trong cùng, áo sơ mi thứ hai, áo len thứ ba và áo khoác bỏ ra ngoài thế mà bà Thành còn bắt mặc thêm một chiếc áo lông cừu dài tới chân bên ngoài nữa. Bà bắt Huy mang đôi vớ len lên tới đầu gối, di đôi dây thể thao của Nhật, mang găng tay Đức, đội chiếc mũ len do chính tay bà đan. Xong xuôi chính bà bắt Ba Huy phải lấy xe Dream chở Huy tới nhà Hạ. Đó cũng là lần đầu tiên ông biết nhà bạn gái của con trai mình.

Suốt đêm hôm đó Huy không thể chợp mắt được vì lạ nhà lạ cửa. Nhà Hạ có mùi

âm mốc thổ nào ấy làm cho hai mũi Huy không tài nào thở được. Thằng Xuân thì cứ cựa quậy suốt đêm. Hình như nó bị ngứa thì phải. Nó ngứa, nó gãi, cựa bên này cựa bên kia có lúc nó còn ôm chặt lấy Huy làm anh mắc cỡ. Chợt thằng Xuân dậy bật đèn, lấy viên thuốc gì đó, cạo cạo rắc lên chân. Huy cũng ngồi dậy trong màn hỏi:

- Xuân, em làm gì đó?

Xuân nói:

- Chân em sao có cứ nứt ra, **chảy** mủ anh Huy ơi!

- Đâu, anh xem **thử** nào?

- Huy xuống giường đi lại phía Xuân. Ôi, thật gớm ghiếc! Hai mu bàn chân của Xuân nứt ra, làm mủ ngoằn nghèo như tổ đĩa, Huy chưa từng thấy.

- Em bị thế này lâu chưa? Huy hỏi

- Dạ, lâu rồi, nhưng mùa khô thì có lành mà hễ mùa mưa thì nó tái phát.

- Vậy em bôi thuốc gì đây?

- Chị Hạ em mua cho em thuốc Sunfamit và lọ Coctibion này.

Huy không biết nhiều về thuốc, cũng chẳng hiểu về bệnh nên bảo:

- Sáng mai em phải đi bệnh viện đi!

Xuân nói:

- Chị Hạ em cũng đưa em đi chữa ở một vài bệnh viện nhưng không khỏi anh Huy ơi.

- Thì mai em cứ thử đi lần nữa xem sao. Huy nhắc lại.

Xuân nói:

- Liệu em có phải bị hủi không anh?

Nghe nói “hủi” Huy giật mình. Bệnh đó gớm ghê lắm. Xem trong tivi thấy người mắc bệnh hủi bị thối từng đốt ngón tay, ngón chân rụng dần rồi chết. Nhưng chắc chắn thằng Xuân không phải bị bệnh hủi:

- Xuân có đi nơi nào đâu mà lây bệnh hủi. Có lẽ đó là bệnh về máu thôi em ạ. Ngày mai cứ đến bác sĩ xem sao.

Sáng nay Huy về nhà ăn uống, trở lại đưa Xuân đi bệnh viện rồi trở về học bài tí xíu là vừa đến giờ đi học. Bây giờ ngồi ở đây Huy lại tưởng tượng ở bàn trước như vẫn có Hạ đang ngồi ở đó. Vẫn mái tóc “dờ mi” óng mượt. Chiếc áo len xanh của Hạ có thắm màu hơn chúng bạn một chút. Vẫn cái lưng cong cong và đôi vai gầy trệu mền. Kia Hạ quay lại như muốn mượn Huy cái thuốc. Đôi má hồng đào càng thẹn càng hồng. Hạ ơi ! Sao ngồi gần Hạ, Huy cảm thấy hạnh phúc đến thế ?!

Hợp đang cười nắc nẻ thấy Huy thì im bật. Cô đi tới bên Huy nói nhỏ:

- “Hoàng tử” đang mơ mộng gì đó?

- Mình đang nghĩ đến bài Lý hôm mình nghỉ học. Huy nói dối.

Vừa lúc đó Thấp “thồm” đi vào. Tội nghiệp cậu bé, cha mẹ đặt cho cái tên chẳng mấy kêu: Lê Văn Thấp. Bọn “quý sú” trong lớp lại ghép thêm vào cái đuôi “thồm” nữa khiến mỗi lần kêu anh ta ai cũng mác cười. Vừa “chân ước chân ráo” chưa kịp cất cặp, cậu ta oang oang : “Cả lớp chú ý ! Hôm nay Thấp “thồm” này không kể chuyện tiểu lâm nữa. Đây là chuyện thật một trăm phần trăm. Hôm nay tớ nghe đài BBB phát bằng tiếng Anh, một cuộc họp bí mật của ngoại trưởng ba nước lớn báo cáo về

thành tựu của mỗi nước trong năm vừa qua. Ngoại trưởng thứ nhất nói: Năm rồi chúng tôi đạt được những thành tựu vĩ đại nhất từ trước tới nay đó là phóng thành công tàu vũ trụ con thoi bay sát mặt sao hỏa.”

Cả lớp im phăng phắc nghe Thấp “thồm” kể, ai cũng nghĩ chắc lần này cậu ta nói thật cũng nên. Hiên, Hoa đã đến ngồi bên cạnh Hợp. Cậu bảo vệ “lùn” cũng đứng lách ló ngoài cửa nghe Thấp “thồm”

kể tiếp, giọng rất trôi chảy: “Bấy giờ hai ngoại trưởng kia mới ngạc nhiên nói: “Tại sao tàu vũ trụ con thoi đi sát mặt sao hỏa mà không bị ma sát ? Vận tốc nhanh như vậy chỉ cần một chút ma sát là nổ tung”. Vị ngoại trưởng kia mới giật mình đính chính lại “Ấy quên ! con tàu bay cách mặt sao hỏa năm phân”. Vị ngoại trưởng thứ hai bèn đứng dậy bảo: “Vừa rồi chúng tôi phát minh một loại tàu ngầm nguyên tử hiện đại nhất từ trước tới nay. Đó là loại tàu có thể đi sát đất liền. Hai vị ngoại trưởng ngồi nghe thì bần khoăn. Bờ biển nào cũng phải có độ nghiêng làm gì dốc đứng được mà tàu ngầm nguyên tử lại đi sát đất liền. Họ nói lên ý đó với ngoại trưởng thứ hai. Ông này vội đính chính: Ấy quên! Con tàu của chúng tôi đi cách đất liền độ vài phân. Hai ngoại trưởng họ nghe xong thì nói “có thể chứ!”.

- Thế thì cũng chẳng có gì là mới cả. Tàu vũ trụ con thoi của Mỹ phóng qua sao hỏa cách đây đã lâu. Tàu ngầm nguyên tử

Liên Xô có thể vào dậu ở Càng chẳng phải là sát đất liền sao ? Một vài cậu trong lớp thắc mắc.

Thấp “thồm” nói:

Thì tàu ngầm nguyên tử Liên Xô dậu ở Càng cũng phải cách bờ vài phân chứ.

- Cứ cho là vậy đi ! Vẫn một giọng trong lớp.

- Vậy mới có chuyện.

- Chuyện gì ? Cả lớp tò mò

- Chuyện dể bằng lỗ rốn !

- Nói phét ! Quyết Chiến cắt ngang lời Thấp.

- Thì tổ dậu có biết “phét” hay thật. Đó là báo cáo của vị ngoại trưởng thứ ba về phát minh hiện đại nhất nước ông nhằm “sinh dể có kế hoạch”.

- Nghĩa là sao ?

- Nghĩa là phải dể bằng lỗ rốn !

- Lỗ rốn thì làm sao mà dể ?

Chẳng biết hai ngoại trưởng kia có chất vấn lão ngoại trưởng thứ ba không (?) nhưng tớ nghe người phát thanh viên kết luận rằng câu trả lời của gã ngoại trưởng này đã làm cho hai ngoại trưởng kia không cãi vào đâu được.

Chẳng rõ bọn trong lớp hiểu như thế nào mà cười rộ lên. Cô Tuyết bước vào thấy học trò cười thì tưởng mặt mình có “Nhọ” vội lấy gương soi. Cậu bảo vệ “lùn” cũng vừa đi vừa cười hô hô.

Vừa lúc đó cô văn thư của trường đưa cho lớp một lá thư.

Cô Tuyết ra cầm vào đọc. Thư đề: Trần Thị Lê-Hà, thân gửi các bạn Hợp, Hiền, Hoa. Cô Tuyết đưa lại cho Hợp rồi bắt đầu vào bài giảng.

MƯỜI BA

Giờ ra chơi, ba cô bé Hợp, Hoa, Hiền kéo nhau ra sân bóng, ở đó cũng có một

đám cỏ vừa đủ cho ba cô bé ngồi mà lúc trước Hạ gọi đó là “thảm cỏ xanh” Một cách ví von của cô bé này. Hợp liền cẩn thận bóc lá thư của Hạ ra. Thư được viết bằng giấy hồng học trò. Hiền, Hoa cũng chụm đầu vào vừa nghe Hợp đọc vừa xem lại nét chữ thân quen của bạn mình.

“Sài Gòn, ngày tháng năm

Hoa, Hợp, Hiền, thân mến !

Vậy là Hạ xa Đà Lạt, xa mái trường thân yêu, lớp học ấm cúng, xa các bạn “bộ tứ” của Hạ đã được một tuần rồi. Trong một tuần qua, mình bạn phải chọi đi, chạy về từ nhà cậu mình lên bệnh viện chỗ má nằm, lo cơm cháo, giặt giũ, chăm sóc cho má, chưa có thời gian rảnh rỗi để viết thư cho các bạn. Hôm nay, ở trên gác hẹp của căn nhà lợp tôn xức nóng, Hạ không tài nào ngủ được. Thương nhớ vô cùng, tiếc hoài kỷ niệm, với những hình ảnh học trò đầy thơ mộng, những điệu cười hồn nhiên vô tư. Lệ đã ngấn đầy hai mi mắt Hạ phải cầm bút viết lên đây cho vui đi nỗi lòng...

Các bạn thân mến!

Có lẽ Hạ không về kịp đến dự buổi học cuối cùng và ngày liên hoan lớp. Còn ngày thi tốt nghiệp để trở thành cô “tú” như tụi mình thường chúc nhau thì đối với Hạ nó đã trở thành một điều xa xôi ngoài mơ tưởng. Hạ bây giờ chỉ chờ chia sẻ niềm vui với các cô “tú” bé nhỏ của mình đó là Hợp, Hoa, Hiền mà thôi!

Bệnh tình của má Hạ không thuyên giảm. Má Hạ không phải bị bệnh ung thư phổi mà là ung thư máu. Các bác sĩ nói lượng huyết sắc tố trong máu má mình dưới mười một gam phần trăm. Số hồng cầu đối người nữ bình thường là 3,5 triệu mà má mình chỉ còn lại 2 triệu. Hôm mới xuống Sài Gòn, vào bệnh viện thăm má. Mình đã “chết đứng” trong chốc lát khi nhìn thấy má xanh xao, gầy tọp đi. Nằm trên chiếc giường trải ra sao mà má quá bé nhỏ. Ngày nào cũng phải truyền máu. Cậu mợ của Hạ đã phải vay mượn tiền để giúp má. Hạ nghe đâu đã mượn gần một cây

vàng? ! Hạ đang cố tìm một việc làm để có tiền giúp má.

Các bạn thân mến!

Nhớ hoài “bộ tứ” với ngày khai giảng và những ngày hồng đông đầy kỷ niệm buồn vui, hờn giận. Có lúc ngồi buồn, mơ tưởng đến thuở còn thơ bé, Hạ không khỏi bật cười cho ngày đầu tiên đi học, xúng xính vui mừng trong bộ quần áo mới toanh và rộng thùng thình (để trừ hao), bàn tay nhỏ xíu nằm gọn trong bàn tay mẹ, theo gót người cất bước chân chim vào cổng trường mới lạ gây bao ngỡ ngàng. Rồi cảm thấy sợ sệt bơ vơ trong thế giới hoàn toàn mới và rơm rớm nước mắt khi rời khỏi bàn tay ấm áp của mẹ bước vào chỗ ngồi mới mẻ.

Ôi! Mới đó mà đã mười hai năm. Trong suốt mười hai năm ấy cho đến hôm nay, những chỗ ngồi trong lớp cứ lần lượt thay phiên người này đến người khác và được mài mòn nhẵn bóng (khỏi cằn xi, hay véc-ni). Có lúc cũng cảm thấy chán nản vô

cùng các bạn nhủ và chỉ muốn phóng ra ngoài cửa lớp để trong thấy cảnh vật quá quen thuộc hàng ngày đã in sâu vào mắt, không hề thay đổi. Và đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi. Vào giờ khảo bài có những khuôn mặt đáng thương tái mét đi và ngáy ra vì sợ hãi, trống ngực ai nấy cứ đập thình thịch liên hồi. Rồi những lúc phải ngồi hàng giờ đông hồ tiếp nhận tiếng giảng bài hay lời khuyên bảo của thầy cô giáo. Thế nhưng cũng vô tư lắm! Sau những giây phút đó cô cậu học trò lại truyện trò râm ran, cười đùa ha hả. Lại chạy đuổi bắt trên sân bóng, nhảy dây, lại đi hái trộm Pomme và có buổi nằm dài trên đôi Cù thả hồn theo mây gió.

Trong bộ tứ của chúng ta ai cũng có những cá tính dễ yêu và dễ ghét. Nhỏ Hợp “ba hoa trích chèo” giống con trai chi lạ. Mặt vênh vênh, tính tình lấc cấc, đáng đi nghênh nghênh lại thêm mái tóc “đờ mi tém” giống ta nữa chớ. Mai Hoa “lém” thì “ngầu” rồi, cao ngồng giống ta, khuôn mặt

rồi cách nói chuyện duyên lắm đấy, hèn chi anh chàng Thấp “thòm” cứ bám theo hoài. Nhỏ có biết điều đó không?. Còn Lương Hiền với chức thư ký giáo vụ, quả thật “nức cụt”, ý quên “tích cực” chứ! Lúc nào cũng hoàn thành nhiệm vụ hết; có điều quá ư nhông nhẻo đấy. Hiền có nhớ cứ mỗi lần phát biểu y như để lại sau những trận cười và tiếng xì xào nhại lại không? Thế nhưng “bồ” cũng “ngầu” lắm đó: “Blouson” nè (1) “Disco” nè “xịn” chưa!

Đó là chuyện “trong nhà, ngoài bếp”. bây giờ kể tới các “đấng nam nhi” xem có ra “trò trống” gì không (?). Trước hết phải kể đến “nhà hài hước” Lê Văn Thấp “thòm” của Hca “tài ba lỗi lạc, giàu kinh nghiệm” trong nghề nghiệp. Hạ cứ nhớ mỗi lần cậu ta kể chuyện lại “nêm” một chút “hành ốt”, ấy quên “hài hước” chứ.

(1) Chỉ sự hiện đại mô đen và tài danh

Nổi theo sau câu chuyện tiểu lâm là những chuỗi cười giòn giã dài hàng mấy “cây mía” í quên “cây sô”, thêm vào đó là cái tạt “hắt xì hơi” nữa chứ. Nhưng vẫn đáng yêu phải không Hoa. Thứ hai là Nguyễn Quyết Chiến (thắng), chàng “hoàng tử” số một của Hiền. Chỉ thoáng qua hình giáng bên ngoài cũng đủ biết là một nhà thể thao cừ khôi, một cầu thủ bóng đá lưng danh và cũng là “tay chân” của nhà hài hước Lê Văn Thấp. Quyết Chiến cũng là người mà “nhân dân” 12A6 gọi là một nhà “lãnh đạo” của lớp tích cực thể nhưng quá “điệu”. Quyết Chiến là “hoàng tử” duy nhất đã “thương thầm trộm nhớ” nàng “công chúa” Lương Hiền của chúng ta.

Còn bao nhiêu người nữa làm sao kể hết phải không Hợp, Hoa, Hiền (cho phép mình miễn kể về Huy nghe!).

Còn Hợp có hay trêu đùa anh bảo vệ “lùn” nữa không? Tội nghiệp anh Đóa, sao trời gom hết cái xấu trong thiên hạ về

cho anh, thế nhưng lại chỉ thích yêu những cô trẻ đẹp mới chết người chứ !

Các bạn ơi ! Những ngày này và lúc này khi bận bịu và lo lắng cho tính mệnh của má Hạ, nhưng những kỷ niệm vẫn sống dậy xôn xao trong Hạ. Nó đồn dập như những trận mưa đông. Nhưng biết đâu một ngày nào đó, gần đây thôi, những kỷ niệm của tuổi học trò sẽ trôi vào dĩ vãng, mất hút và bấy giờ chỉ còn lưu lại trong mỗi tâm hồn những cái tên. Mỗi cái tên phác họa lên mỗi gương mặt thân quen và điệu vọt, gần gũi mà xa lạ; Sự thật mà mơ hồ.

Có ai còn nhớ đến Hạ ? Hạ viết cho các bạn chưa dài nhưng đêm đã khuya rồi (đã hơn một giờ sáng) nếu Hạ không về kịp, kể như là chia tay. Chúc các bạn có thêm thật nhiều "Kỷ nghệ" (1) nhét không

(1) Kỷ niệm

hết “ba lô” thì thêm vào một túi “Air Vietnam” (1) nữa để làm hành trang ra trường và đi vào tương lai. Chúc con đường của các bạn là con đường “Thành công và may mắn”. nghe Hiền, Hoa, Hợp.

Bạn cùng lớp LÊ HẠ.”

Đọc bức thư của Hạ, ba cô gái đã lau nước mắt không biết mấy lần. Họ vừa thương cảm cho số phận của má Hạ, vừa cảm động trước tình cảm của người bạn học trò. Nhưng gì mà họ đã sống thật vô tư, hồn nhiên không ngờ khi đi xa, Hạ lại nhớ tỉ mỉ đến như vậy. Phải chăng kỷ niệm của thời thơ ấu, của thời học trò là kỷ niệm sống động nhất, lưu lại lâu nhất đối với mỗi đời người. Khi ba cô gái ngẩng mặt lên thì thấy Huy cũng đứng bên cạnh từ lúc nào.

(1) Hàng không Việt Nam”

- Bạn Huy có cần xem lại bức thư không ? Hợp hồi.

- Cám ơn bạn, mình đã nghe hết rồi !

Nói rồi, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ, lặng lẽ đi vào lớp. Huy cố nén lòng mình lại cho lệ khỏi ứa làm nhoà đôi mắt

MƯỜI BỐN

Hải lại đến nhà cậu mợ của Hạ. Từ hôm gặp Hạ trên đường về Sài Gòn, rồi được ngồi chung một chiếc xích lô đưa em về, hình ảnh cô bé Đà Lạt dịu dàng với đôi má hồng đào dễ thương đã cuốn hút tâm hồn anh:

“Phải em cô gái miền cao

Hồng hồng đôi má, duyên sao lạ kỳ

Đẹp từ nét đứng dáng đi

Đẹp từ ánh mắt làn mi nụ cười”

Hai mươi tuổi đầu, Hải đã theo đuổi không biết bao nhiêu tình yêu, nhưng cũng

không ít thất bại. Mỗi tình đầu đẹp dễ nhất đó là mối tình học trò của Hải và Tâm. Tâm hơn Hải hai tuổi nhưng Tâm đẹp đến mức Hải quên cả sự chênh lệch tuổi tác. Tâm có gương mặt tròn, hai má phính với một lúm đồng tiền sâu. Hàm răng trắng tinh, mỗi khi cười làm ngừng đập bao nhiêu con tim. Tâm ngồi bàn trước Hải. Hải đã “yêu thầm”, nhớ trộm mái tóc dài óng mượt và tà áo trắng thơm tho. Hải cũng đã thể hiện tình yêu của mình bằng những quan tâm riêng trong những buổi phụ đạo hay đi cắm trại. Theo đuổi Tâm còn có nhiều cậu học trò hơn tuổi cô ta. Nhưng Hải nghĩ Tâm chưa chấp nhận tình yêu của ai. Hình như Tâm yêu Hải bởi vì Hải học giỏi. Quá tự tin điều đó, hơn nữa tuổi học trò thơ ngây vụng dại, ai dám thổ lộ tình yêu. Thế là mối tình đẹp dễ nhất đã tan thành mây khói. Khi năm học lớp 12 kết thúc. Hè đến, biết bao cánh chim từ các phương trời về đậu ở nhà Tâm. Rồi Tâm xuống Cần Thơ theo anh chị ruột học

trường cao đẳng và lấy chồng là thầy giáo của cô. Mỗi tình kết thúc vào năm Hải bắt đầu năm thứ 3 của trường sư phạm ngoại ngữ.

Tình yêu thứ hai cũng bắt đầu từ cuộc gặp gỡ trên ô tô buýt khi tan trường. Hôm đó giờ tan sở, ô tô buýt Sài Gòn - Chợ Lớn đông nghịt hành khách. Người ta chen lấn xô đẩy cố đi cho được chuyến xe chứ nếu trễ thì có mà đợi cả tiếng. Chuyến sau cũng chắc gì đi được vì lượng khách càng về chiều càng đông. Trễ một chuyến là mất bao nhiêu thời gian, nhất là các nữ công nhân viên chức, công việc bếp núc đang chờ họ. Một cô bé có mái tóc "Maika" một tay ôm chiếc cặp, tay kia chống vào cánh cửa để khỏi bị xô ngã. Hải đoán chắc đó là cô bé sinh viên cùng trường với Hải, vì gương mặt quen quen, đã định không đi chuyến ô tô đó, vì Hải đâu cần về nhà sớm. Thế nhưng thấy tình cảnh của cô bạn thì Hải đã nhảy lên xe khi xe sắp chạy. Hai tay giữ lấy hai cánh cửa sao cho không ai có

thể ngã ra ngoài. Cô gái vô cùng cảm động, thầm cảm ơn anh bạn đường tốt bụng mà không nghĩ Hải là sinh viên cùng trường. Khi xe chạy người lên nhau, chỗ có rộng ra, Hải mới đến đứng bên cô gái. Hơi ấm từ mái tóc "Maika" của cô xộc vào mũi anh gây một cảm giác lâng lâng. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái thật xinh. Lúc cô xuống xe ở rạp Khai Hoàn, Hải còn nhìn theo một lúc nữa rồi mới thôi. Thế là hai năm học tiếp theo của thời sinh viên Hải suýt phát điên vì một tình yêu đơn phương. Hải đã làm rất nhiều thơ để tặng cô bé, cô có cái tên rất nên thơ: Mộng Huyền. Nhưng không ăn thua gì, hồn thơ của Hải thật bé bỏng, chỉ như một dòng suối nhỏ trước tảng đá khổng lồ hờ hững. Hải đã phải ôm mối sầu trong cuộc tình thứ hai đây bất hạnh khi Mộng Huyền đã chấp nhận tình yêu của một ông thầy dạy toán. Ngắm văn thơ của Xuân Diệu mà lòng biết mấy xót xa:

“Người ta khổ vì thương không phải
cách

Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm
người

Có thư tình mà tặng chẳng tuyền nơi

Người ta khổ vì yêu không phải chỗ”

Ra trường nhận công tác được hai năm
thì Hải cưới vợ. Đó là một cô gái xinh xắn
đã trải qua nhiều mối tình. Do tìm hiểu
chưa kỹ, Hải đã cưới cô ta. Hải rất buồn vì
sau đó anh phát hiện ra cô đã là người đàn
bà. Nhưng anh chưa thể bỏ cô ta vì thương
hại và một nỗi băn khoăn: Không biết
trong cuộc đời anh còn gặp được cô gái nào
trình trắng nữa không?

Hôm nay, bất ngờ gặp cô bé xinh đẹp
này, lại là một cô bé học trò mà trong con
mắt xét đoán của Hải, cô chưa hề yêu ai.
Nếu chinh phục được cô bé này quả là một
hạnh phúc tuyệt vời. Với lứa tuổi của Hải,
tìm được một cô bé xinh đẹp mà trước khi

đến với mình, cô ta chưa hề yêu ai quả là thật khó.

- Em chào anh chị! Vừa tới cổng nhà cậu mợ Hạ, Hải đã thấy hai vợ chồng dắt xe máy ra. Hải chào lịch sự.

- Chào chú Hải, mời chú vào nhà chơi. Em Hạ ở nhà trong. Chúng tôi phải tới chỗ má cô ấy! Chị vợ nói rồi ngồi lên sau xe. Anh chồng quay lại cười rồi nổ máy cho xe chạy. Hải bước vào nhà. Sau mấy lần tới thăm gia đình, cậu mợ Hạ đã có cảm tình với anh.

Hạ đang giặt đồ cho má ở sau bếp thì nghe tiếng con Quyên con út của cậu mợ kêu:

- Chị Hạ ơi! Chú Hải tới!

Hạ miễn cưỡng rửa tay đứng dậy đi ra tiếp khách.

Hải đưa gói bánh quy kem cho nhỏ Quyên. Quyên cầm lấy:

- Cảm ơn chú!

Hải ngồi xuống ghế sa long, hỏi Hạ:

- Má đỡ chưa em?

- Dạ, cảm ơn anh, đỡ rồi ạ!

- Má vẫn nằm ở bệnh viện Chợ Rẫy chứ?

- Dạ!

- Anh biết vào bệnh viện ấy thế nào người ta cũng chữa được lành bệnh đó!

- Dạ, Hạ đáp không bình luận.

- Vậy trên Đà Lạt, cậu Xuân ở một mình à? (Hải đã hỏi con Quyên nên biết rất rõ tình cảnh của Hạ).

- Dạ!

Bỗng Hải nhìn quanh như tìm kiếm một cái gì rồi hỏi:

- Bà ngoại đâu em?

- Bà ngoại em về Đà Lạt sáng nay!

- Vậy Hạ không phải về thi tốt nghiệp à?

- Phải đến giữa tháng sáu mới bắt đầu thi tốt nghiệp phổ thông. Hôm nay mới hết tháng năm. Em phải ở lại thêm một thời gian nữa chờ má em khỏi bệnh hẳn.

- Vậy Hạ có muốn ôn bài không, anh giúp cho?

- Dạ, em tự ôn cũng được rồi!

- Tùy Hạ! Anh chỉ muốn giúp Hạ thôi.

- Cảm ơn anh!

Hải nghĩ: Đến với một tình yêu không phải là dễ dàng. Một cô gái càng rơi vào hoàn cảnh éo le càng khó chinh phục.

MƯỜI LĂM

Chưa ai thử mô tả về Huy. Bọn con gái (kể cả con trai) trong lớp chỉ nhìn thoáng qua là thích cậu ta rồi chứ chưa để ý đến chi tiết. Cậu ta cao một mét sáu lăm, dáng người thư sinh, gương mặt dài giống như gương mặt “Lữ Bố” trong

chuyện Tam Quốc Chí, mái tóc bao giờ cũng cắt ngắn, gọn ghẽ, mắt lá rằm, mũi dọc dừa, miệng cười có duyên và ăn tiền lắm. Thế nhưng cậu ta hiền khô.

Sau khi nghe đọc bức thư của Hạ, và lớp, Huy không tài nào nghe giảng được. Thầy giảng mặc thầy giảng, Huy cứ đi theo dòng suy tưởng của mình. Quả thật Hạ là một cô gái có tâm hồn và giàu cảm xúc. Nhưng sao số phận lại đưa đẩy cô đến như vậy?

Từ ngày gặp Hạ trong kỳ thi học sinh giỏi cấp hai, cái dáng vẻ bề ngoài và gương mặt dễ thương đã làm Huy ngây ngất đi đó. Rồi tiếp theo cũng là tự nhiên, Huy thích ngắm nhìn Hạ trong tà áo học trò và chiếc xe Mini trên đường đi học. Thế rồi tiếng gọi của trái tim và sự may mắn đã đưa Huy đến gần Hạ. Và Huy cũng yêu Hạ từ năm học cuối cùng này. Sự chân tình của Hạ trong quan hệ bạn bè, biểu hiện là "bộ tứ" do Hạ lập nên từ đầu năm học chưa bao giờ xích mích hay xảy ra cãi

mặc dù mỗi cô gái có một tính cách riêng, và con gái thường hay ích kỷ. Hạ đã thu xếp ổn thỏa hết. Sự trung thực của Hạ trong lớp, không bao giờ cầu cứu bạn bè, tự khả năng mình vươn lên, lấy quan điểm “cần cù bù thông minh” cũng tác động vào suy nghĩ của Huy. Sự độ lượng của Hạ trong cư xử với gia đình, nhất là người cha mà nếu ở địa vị đó Huy sẽ căm thù, sẽ lên án vì sự phản bội lại vợ con, bỏ mặc người vợ yếu, con hèn trong cảnh đói nghèo không biết số phận sẽ ra sao. Nhưng ở đây Hạ quá ư bình tĩnh, sự trầm tĩnh đến mức khó hiểu nếu không nghe Xuân nói lại rằng: Chị Hạ nghĩ chị còn quá nhỏ để tìm hiểu xem sự thật như thế nào. Với chị, thời gian sẽ là vị quan tòa phán xét tội lỗi của người cha ở mức độ nào. Và người mẹ lẽ nào lại không có lỗi (?) Rồi việc má Hạ bị bệnh hiểm nghèo như vậy mà Hạ vẫn rất tỉnh táo để đứng vững trong khi người con gái khác có khi đã ngã gục. Huy coi Hạ là một người con gái lý tưởng, nhưng Huy còn quá

trẻ để hiểu được "yêu" là phải làm gì (?). Anh chỉ biết nhớ nhung sâu não, đứng ngồi không yên. Ước mong có một ông "bụt" hay cô "tiên" gì đó có thể cứu giúp cho má Hạ khỏi bệnh, cho Hạ được trở về với lớp học để chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp phổ thông, cho đôi chân của thằng Xuân lành trở lại, cho căn nhà Hạ phút chốc biến thành căn nhà xây, có đủ tiện nghi.

Buổi chiều trở về căn biệt thự của gia đình; ba đi dạy học chưa về, má đang làm cơm trong bếp, Huy cất xe đạp rồi lên căn phòng riêng của mình ở lầu hai. Anh lại ra đứng bên khung cửa sổ ngắm nhìn con đường "Bán công Đà Lạt". Cơn mưa đầu mùa đến bất chợt:

"Đà Lạt sớm nắng chiều mưa

Ai chưa đến đó như chưa hiểu mình"

Con đường vốn đã yên tĩnh càng trở nên vắng vẻ. Hàng thông xòe tán hứng những hạt mưa tí tách. Hiền cũng về từ lâu rồi, còn ai nữa đâu mà đợi. Nhưng Huy cứ

đứng đó như đang đếm từng hạt mưa. Một, hai, ba, bốn... đếm bao giờ thì hết hạt mưa cuối cùng?

Bà Thành làm cơm xong lên nhà tính gọi Huy xuống, xem xậu “công tử” có đói thì bà dọn cơm cho mà ăn. Lên tới lầu hai, thấy phòng con trai đóng cửa (có lẽ nó đang học bài - bà nghĩ) thế là bà lại trở xuống dọn dẹp nhà cửa.

Nhưng rồi bà cũng bán tín bán nghi. Từ dạo con trai bà lên lớp mười hai, tính tình nó trầm lặng hẳn đi, ít nói, ít “bô bô” cái miệng kể chuyện “trên trời dưới đất” cho má nghe. Bà Thành nghĩ có lẽ năm học lớp mười hai nặng nề hơn, hơn nữa nó đã bước sang tuổi mười bảy, cái tuổi tính tình có thể thay đổi, điều đó chẳng có gì phải băn khoăn. Nhưng sau cái hôm nó đến nhà cô bạn gái cùng lớp trở về, bà thấy nó khác hẳn. Gương mặt nó có vẻ buồn buồn, đáng đi thờ thần. Bà đã hỏi: “Có điều gì làm con buồn?”. Nó nói: “Không có gì đâu má ạ,

con đang lo cho kỳ thi tốt nghiệp, phải đạt điểm cao để khỏi xấu hổ là con của giáo sư đại học, con nhà giàu". Bà trả lời nó: "Ừ phải" và để yên cho nó, bà cần phải theo dõi thêm một thời gian nữa mới kết luận được có phải con mình "đã yêu" hay không? Mấy ngày gần đây, hôm nào đi học về nó cũng lên lầu đóng cửa đợi khi má đã dọn cơm, lên gọi xuống thì mới làm bộ "vui vẻ" bước xuống. Bà phải gọi Huy xuống hỏi chuyện trước khi ông Đạt về.

- Huy ơi! Mở cửa cho má đi con! bà Thành lên lầu gõ cửa và gọi. Nghe tiếng chân bước nặng nề của má lên cầu thang là Huy đã lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh và làm ra vẻ đang học rồi ra mở cửa. Bà Thành vào phòng của con trai, ngồi xuống chiếc giường nệm, nhìn Huy rất lâu. Huy càng ngạc nhiên hỏi:

- Má, có chuyện gì vậy má?

- Má có chuyện này muốn hỏi con? Bà Thành lấy vẻ trang nghiêm.

- Dạ má cứ hỏi! Huy vẫn đứng trước má im lặng. Má Huy kéo anh vào lòng.

- Huy con, có phải con thương con nhỏ Hạ đó không? Giọng bà Thành âu yếm. Huy giật mình ngẩng lên nhìn má không giấu được ngạc nhiên. Vậy là má biết chuyện rồi ư? Má không phản đối ư? Mình phải nói thật với má. Biết đâu ba má lại cho phép mình với Hạ yêu nhau. Huy đang sắp trả lời “dạ” thì đổi ý. Biết đâu má chỉ đoán già đoán non, dò hỏi mình. Trước hết mình phải nói dối đã rồi sau đó tùy cơ ứng biến.

- Dạ, đâu có má! Con với bạn ấy chỉ là bạn học cùng lớp thôi.

- Thế tại sao dạo này trông con lúc nào cũng thờ thần như vậy.

- Thì con đã nói với má là con lo cho kỳ thi tốt nghiệp.

Bà Thành thấy cần phải cứng rắn hơn:

- Không phải! Con hãy nói thật đi. Hay là con thương cho hoàn cảnh của con nhỏ đó.

Nếu trả lời má là đúng như vậy, có lẽ má sẽ đồng tình ủng hộ vì má vốn giàu lòng nhân hậu. Má cấm Huy yêu nhưng má không cấm Huy thương người. Má vẫn thường dạy Huy là phải biết yêu thương bạn bè và hào hiệp. Giúp đỡ bạn bè đó là điều tốt, có thể má sẽ vì Huy mà giúp đỡ gia đình Hạ. Của cải má thiếu gì, một khi má đã thuận tình thì thứ gì má cũng giúp. Nhưng Huy không làm trái với tâm hồn mình. Huy yêu Hạ cơ mà, tại sao Huy lại phải nói là thương cho hoàn cảnh của Hạ, như thế hóa ra Huy chỉ thương hại Hạ. Không! Đã nói dối thì phải dối đến cùng. Huy nói với má:

- Không phải đâu má ạ. Con đang lo cho kỳ thi thật mà!

Biết không thể gắng con được, bà Thành đành phải hăm dọa:

- Nếu con không nói thiệt với má, tao sẽ bảo ba mày tra khảo. Nào nói thiệt với má đi con! Bà Thành làm bộ chảy nước mắt. Huy ôm má và tuôn ra những giọt nước mắt thương cảm; nhưng huy kiên quyết không nói sự thực. Tình yêu của anh với Hạ còn mong manh như sương khói, chỉ cần một cơn gió thoảng cũng đủ làm nó tan đi. Bà Thành cũng không hỏi nữa, bà chẳng đại gì mách chuyện này với chồng. Ông Đạt là người trực tính, ông bảo một là một, hai là hai. Học là phải lo học, yêu đương vớ vẩn là ông sẽ trị thẳng tay.

Thế nhưng má con bà Thành đâu có biết rằng “rừng có mạch, vách có tai”. Dù công việc giảng dạy và nghiên cứu khoa học bận rộn đến đâu, ông Đạt cũng không thể không quan tâm đến đứa con trai “cưng” của ông. Vì vậy tình yêu của Huy đối với Hạ dù thâm kín đến đâu cũng không qua khỏi con mắt của nhà “giáo dục học” này. Từ hôm chở con trai đến trông nhà cho con nhỏ đưa má đi chữa bệnh ở Sài

Gòn, ông có phần cảm thông nhưng cũng phải ngăn ngừa trước. Tối hôm đó ông nói với vợ: “Bà trông coi thằng Huy cẩn thận. Bảo nó là chưa được yêu thương gì hết, bao giờ học hết đại học hẵng hay. Tôi mà biết được nó có chuyện yêu đương vớ vẩn thì chết với tôi!” Tuy răn vậy rồi nhưng ông vẫn chưa yên tâm. Kinh nghiệm cuộc sống cho ông biết, yêu đương sớm phỏng có ích lợi gì. Hôi thi tú tài, cũng vì chuyện ông theo đuổi một con nhỏ cùng lớp mà suýt hỏng thi. Mãi những năm du học ở nước ngoài, ông tĩnh tâm tu chí mới đạt được cái bằng “phó tiến sĩ”. Ông lấy vợ cũng là vì sự nghiệp. Bà Thành hồi trước đã giúp đỡ ông nhiều lắm. Và bây giờ bà ấy vẫn còn là người vợ đảm đang, biết hy sinh tận tụy cho chồng con. “Con hơn cha nhà có phúc”. Thằng Huy phải tự mình rèn luyện, phấn đấu. Nó không thể chỉ dừng lại ở cái học vị “Phó tiến sĩ” như ông. Nó phải là giáo sư tiến sĩ, phải có bằng phát minh, phải có những công trình nổi tiếng thế giới để làm

rạng danh cho đất nước và gia đình. Vì vậy phải ngăn chặn ngay từ đầu những tình cảm ủy mị, mềm yếu làm nhụt chí học hành vươn lên của nó.

Thế là từ ý nghĩ cao thượng dẫn tới hành động thực tế. Sau giờ làm việc, ông Đạt đã đi xe con tới trường Huy, gặp mặt các thầy cô giáo giảng dạy nó hỏi thăm kết quả học tập, những tiến bộ gần đây của nó. Ông còn đến nhà một vài đứa học cùng lớp với Huy hỏi thăm từng đứa một về quan hệ bạn bè, về vui chơi giải trí và về việc học hành của con ông. Có đứa “độc mồm độc miệng” đã nói toạc với ông rằng thằng Huy yêu con Hạ, Huy nhiều lần bỏ học không xin phép. Kết quả học tập của Huy chỉ đứng nhì. Gần đây Huy tỏ ra chểnh mảng trong học tập. Thế là ông nổi nóng định phóng xe về nhà ngay, nhưng vì mấy cậu sinh viên giữ ông lại, nhờ xem qua mấy bản đề án cho kỳ làm luận văn tốt nghiệp sắp tới nên ông về trễ.

Về đến nhà, má con bà Thành đã cơm nước xong, Huy đã học bài và đi ngủ, chỉ có bà Thành là ngồi thức chờ chồng. Ông Đạt không nói gì chỉ cố nuốt miếng cơm mắc nghẹn trong cổ họng. Thấy sắc mặt chồng đổi khác, bà Thành biết là có chuyện nhưng bà phải im lặng để cho ông yên. Tính bà xưa nay vẫn thế, hễ chồng bực tức chuyện gì là bà im lặng, chờ ông nguôi cơn giận, bà mới thủ thỉ hỏi lại.

Cơm nước xong, ông Đạt thấy không nên đánh thức Huy lúc này nên đi vào phòng ngủ của hai vợ chồng, ngả lưng xuống **giường** nghỉ ngơi một lúc rồi kêu vợ vào bàn kế hoạch ngăn chặn tình yêu “bồng bột” và quá sớm của con trai.

MƯỜI SÁU

- Nào, cô học trò bé bỏng của tôi, hãy lấy cuốn "New English - 900". (1) mở trang 210 ra! Hải vừa chỉ cho Hạ lật tìm bài học tiếng Anh mới, vừa đắm đuối nhìn gương mặt xinh xinh và đôi má hồng đào "duyên ngầm" của cô. Đúng là chiến thắng sẽ thuộc về kẻ kiên trì.

Sau cái hôm Hạ từ chối không chịu học thêm vì thực chất cô không thiết tha gì với học tập nữa. Cô đã tính tự học được bao nhiêu thì học, đến ngày thi tốt nghiệp thì về dự thi (cô đã qua kỳ thi kiểm tra học kỳ hai trước khi xuống Sài Gòn thăm nuôi má). Đậu hay không thì cũng được. Sau đó cô sẽ tìm việc làm nuôi má và em trai ăn học. Hải đã liên tiếp đến nhà và nói chuyện với cậu mợ Hạ về việc dạy thêm cho Hạ.

(1) *Cuốn 900 câu tiếng Anh*

Chỉ là muốn giúp cô bé tội nghiệp thôi! Cậu mợ Hạ thì biết tông là anh chàng muốn gì. Ông bà nhìn nhau cười. Con Hạ lấy được anh chàng Hải là phúc quá. Thế là cậu mợ đã khuyên Hạ chịu khó mà học, người ta có lòng tốt, nhiệt tình mình đừng phụ người ta. Hạ đành miễn cưỡng chấp nhận cho Hải đến dạy thêm mỗi khi lo cho má xong.

- Nào tìm thấy chưa, im lặng nghe tôi đọc trước nghe!

Hải lấy giọng rất chuẩn xác và đọc trầm bổng như một người Anh thực thụ:

"Pedro is attractive. There is no doubt about it. Women are crazy about him. But he's spoiled. I don't like that. He is too young and he doesn't know the way's of the world".

Đoạn Hải dễ cuốn sách xuống bảo Hạ hãy dịch đoạn văn này. Hạ dịch không mấy hứng thú:

“Pedro thì quỵến rũ. Không còn nghi ngờ gì về điều đó. Phụ nữ mê anh ấy. Nhưng, anh ấy được nuông chiều. Tôi không thích điều đó. Anh ấy còn quá trẻ và chưa hiểu về đời”.

- Khá lắm! Khá lắm! Hải nói. Nhưng câu cuối dịch thế này mới sát ý: “Anh ấy còn quá trẻ và chưa có kinh nghiệm sống”.

Chợt Hải nhìn thấy một thoáng buồn trên đôi mắt đen láy của Hạ. Sao ngồi học mà mơ màng gì ở đâu thế. Hải hỏi.

- Chắc em vẫn lo nghĩ về bệnh tình của má?

- Dạ!

- Em yên tâm đi! Cuộc đời ai cũng có số mệnh cả. Má em khỏi hay không là do trời định đoạt. Em lo nghĩ cũng vô ích thôi! Nếu được thì em hãy lo cho bản thân em và thằng Xuân đây nè!

- Không! Em có lo nghĩ đâu! Hạ nói. Thực tình câu tiếng Anh nói về Pedro mà Hải dạy lại như có ý nói về Huy.

- Em có biết không, cuộc đời anh cũng gian nan vất vả lắm. Hải lấy giọng thân tình kể - Lên năm tuổi thì ba anh đi thoát ly. Ông bà nội anh mất, chẳng để lại chút của cải nào, má anh phải tự xoay xở làm ăn buôn bán mới mua được căn nhà nhỏ ở giữa ô "Bàn Cờ". Mỗi lần về thăm nhà, ba anh lại cho ra một đứa em. Cứ thế lóc nhóc mỗi năm một đứa. Anh có tám anh em cả thay. Làm sao anh có thể vươn lên với đời được khi má anh chật vật lắm mới đủ kiếm bữa cơm, bữa cháo cho bày em. Ba anh đi công tác, mỗi tháng gửi về chỉ đủ mua vài chục ký gạo. Anh lặn lội với đời để kiếm sống và tự học. Không có nghề gì là anh không trải qua: từ việc đi bán bánh cam, kéo kéo rồi đi bán báo. Cũng nhờ trời phú cho một ít thông minh, anh đã nhiều năm liền xếp hàng nhất ở trường Tư Thục Văn Hiến. Thế là anh được Nhà nước cấp học

bồng. Nhờ có chí nên hôm nay anh mới có được tấm bằng cử nhân Anh văn.

Nghe Hải kể đến đây, Hạ phần nào cũng cảm động, nếu cho rằng anh ta đến để tán tỉnh thì không bao giờ cô có cảm tình với anh. Mà Hải cũng chẳng đến nỗi nào, về chiều cao anh ta thấp hơn Huy, nhưng đứng với Hạ anh ta vẫn còn cao hơn. Anh có gương mặt già dặn đúng như con người trong lời kể của anh, từng trai, chai sạn. Đôi mắt anh sâu với cái nhìn dằm. Bộ râu mép tía rất gọn, tuy vậy cũng làm cho gương mặt già thêm vài tuổi. Hôm gặp trên xe dò, Hạ đã tính gọi chú nếu Hải không nhanh nhẩu xưng anh, em trước. Chỉ khi anh ta làm “thầy” dạy cho Hạ và kể chuyện Hạ mới thấy anh có nhiều đức tính đáng khâm phục.

- Nào hãy tiếp tục bài học nghe! Hải nói: Bây giờ Hạ trả lời câu hỏi bằng tiếng Anh: “Có gái trong truyện cho Pedro đẹp

hay xấu? Cô ta có nghĩ là anh ta hạnh phúc không?”.

Hạ nói:

- Cô gái trong truyện cho Pedro là đẹp trai; cô nghĩ anh ta là người hạnh phúc.

- Khá! Hải khen: - Bây giờ chúng ta chuyển qua làm văn. Hải chợt suy nghĩ đến điều gì rồi hỏi:

- À, nghe nói Hạ muốn tìm việc làm à?

- Dạ!

- Nhưng phải thi xong tốt nghiệp chứ!

- Dạ !

- Hạ muốn tìm việc ở Đà Lạt hay về Sài Gòn?

- Ở đâu cũng được, miễn là giúp được má nuôi em ăn học

- Thế cậu mợ em có nói gì không?

- Dạ? Cậu mợ em cũng chưa nghĩ ra là sẽ tìm cho em một việc làm gì cho phù hợp. Cậu mợ em cũng bận lắm.

- Còn ba em thì sao?

Hạ im lặng. Anh chàng này tò mò nhiều chuyện quá, nhưng rồi cô cũng trả lời thành thật.

- Trước đây ba em cũng gửi cho chúng em mỗi tháng vài chục, mua sách vở nhưng gần đây không hiểu sao ba em ngừng hẳn.

- Em đã lên thăm ba chưa?

- Dạ rồi! đó là năm em học hết cấp hai. Em về nghỉ hè ở nhà cậu mợ. Một hôm đến chơi nhà nhỏ bạn em nó cũng về nghỉ hè ở đây, em gặp một người khách ở Bình Dương xuống, Bác nói chuyện rất vui vẻ. Chợt bác hỏi:

- Ngày mai bác về Bình Dương, cháu có quen ai ở trên không?

- Dạ, cháu có một người thân cũng ở Bình Dương.

- Người đó là ai, làm cơ quan nào trên đó?

- Ông tên là Trần Văn Trung, là giáo viên Anh văn của trường phổ thông trung học Q.

- Ủa, tưởng ai chớ ông Trung “nhà giáo” thì tôi rành quá mà. Bọn tôi vẫn sang trường nhậu với ông hoài à. thế ông với cháu là bà con ra làm sao?

- Dạ ông là ba cháu nhưng... em kể cho bác ta nghe về việc ba em bỏ má em và tụi em không doái hoài gì nữa.

- Thế thì ngày mai cháu lên với bác. Chà, Ông Trung có đứa con gái thế này mà không biết chăm lấy nó, Cháu là con bác, bác sẽ cho học hành đến nơi đến chốn. Muốn trở thành tài tử diện ảnh hay ca sĩ bác cũng lo cho hết tội à!

- Cháu không dám mơ đến như vậy đâu bác ạ. Học cho được cái bằng “tú tài” cũng vất vả cho má cháu lắm rồi!

- Thôi được, về chuẩn bị đi, mai tao dẫn nên thăm ba mày.

Ngày hôm sau bác ấy chở em, (bằng xe hơi của bác) lên thẳng trường trung học Q. Bác đưa em vào văn phòng nhưng không có ba em ở đó. Bác nhờ người văn thư đi gọi rồi bảo em ngồi lại chờ. Bác phải về nhà vì còn bận nhiều công chuyện.

Em ở lại một mình trong văn phòng của trường Q, để đợi ba. Em cảm thấy hồi hộp quá chừng, trống ngực cứ đập thình thịch, em phải đi xem mấy tờ báo tường treo ở góc phòng rồi xem tấm băng phân công công tác để lấy bình tĩnh. Trên tấm băng có đề tên ba em: ông Trần Văn Trung, thứ hai ôn bài cho lớp 12 A3, thứ tư luyện thi Anh văn cho lớp 12B5, thứ bảy chuẩn bị nộp đề thi tốt nghiệp môn tiếng Anh cho Sở. Ba em đó, đọc nghe thân thương triu mến sao mà quá xa xôi. Ôi! Tại sao em không có quyền được ba âu yếm, nuông chiều. Tại sao mỗi buổi đi học về em không có ba để mà nhảy ôm lấy cổ mà hôn vào má bên này, bên kia của ba. Thèm khát biết bao được ngồi nghe ba kể chuyện. Cuộc

đời của em đã thiếu vắng một lỗ hổng to lớn trong tâm hồn, đó là tình cảm của người cha. Bỗng em nghe có tiếng nói oang oang ngoài sân:

- Tôi đã bảo rồi, giờ học cuối cùng không ai được vắng. Học trò ỉm mà không biết tôn trọng thầy cô.

Chẳng lẽ giọng nói đó là giọng của ba em. Ôi! Ba là người đàn ông như thế nào nhỉ? Em thử tưởng tượng ba của em là một người đàn ông tầm thước, mái tóc gọn ghẽ, đôi mắt to sáng, mũi dọc dừa cao, miệng rộng, hay cười, cằm lún phún râu... Em chưa kịp bước ra cửa thì ông đã đi vào:

- Ba! Em kêu lên suýt nữa ôm chầm lấy ông, bởi gương mặt của ông thân quen quá, giống y như gương mặt thằng Xuân, em em, từ cái cằm, vùng trán, đôi mắt, sống mũi, cái miệng, không sai tí gì. Quả đúng như tưởng tượng của em lúc nãy.

- Con xuống bao giờ vậy? Ông giữ khoảng cách không cho em tới gần và em cũng lùi lại.

- Con xuống nghỉ hè ở nhà cậu mợ. Ông kéo ghế cho em ngồi, rồi ngồi xuống bên cạnh làm như bắt đầu vào cuộc họp vậy. Em đã muốn khóc, ông nói:

- Thế nào, năm sau con vào cấp ba phải không?

- Dạ!

- Vậy con tính học ở Đà Lạt hay về Sài Gòn?

- Con cũng chưa biết nữa.

- Nếu con về ở nhà cậu mợ, học ở Sài Gòn, ba sẽ cung cấp tiền cho.

- Con không biết má có chịu không?

- Má mà thì có bao giờ không chịu! Ông nói: - Đó là tùy ý con. Con về Sài Gòn thì ba có thể giúp đỡ con, còn con ở Đà Lạt thì ba không có điều kiện.

Hạ dừng lại, Hải thấy đôi mắt Hạ đã ướt đẫm nước mắt. Anh đưa chiếc khăn mùi xoa cho cô lau. Hạ nói tiếp:

- Buổi gặp ba em đầu tiên cũng là cuối cùng như vậy đó anh. Chẳng hiểu sao lúc đó em không làm chủ được mình. Em khóc suốt suốt. Ba em mang cơm tối cho em, em chẳng thèm ăn. Em sụt sịt khóc rồi đòi về mặc cho ba em tìm mọi cách khuyên giải. Cuối cùng ông cũng phải đưa em về Sài Gòn. Suốt cả chặng đường ông nói nhảm lảm nhảm nhưng em không còn muốn nghe nữa. Đưa em tới cổng nhà cậu mợ thì ông quay lại mà không vào nhà. Từ đó em căm thù ba mà không muốn nhắc đến ông nữa. Sự việc này má em không hề biết. Bây giờ em thấy hình như lỗi là tại em. Có phải “tự ái” của em to quá không anh? Nếu em nghe ba thì biết đâu còn nói lại tình cảm.

- Em xử sự như thế là đúng! Hải nói, bởi vì anh nghĩ lúc bấy giờ Hạ là một cô bé

mười bốn tuổi làm sao có thể xử sự được hay hơn.

- Không anh ạ! Lẽ ra em phải bình tĩnh. Phải lau nước mắt để ở lại với ba em. Em phải tìm hiểu cho được lý do làm sao ba em bỏ má em. Em phải ở lại để tìm gặp nội của em. Đời người như chiếc lá rồi cũng rụng về cội phải không anh? (1)

Hải không ngờ cô bé này ăn nói đĩnh đạc như người lớn, có lẽ vì hoàn cảnh mà cô khôn trước tuổi. Hải nói:

- Hạ này!

- Dạ!

- Em đã yêu bao giờ chưa?

Hạ tròn mắt trước câu nói bất ngờ của Hải. Có thể anh ấy yêu mình. Cô trả lời thật thà.

- Dạ, em còn nhỏ mà anh!

(1) "lá rụng về cội" - tục ngữ.(1)

- Hạ này! Hải lập lại

- Dạ!

- Anh muốn... Hải ngập ngừng rồi như có cái gì mắc trong cổ họng. Không! Anh không thể lừa dối Hạ. Anh phải nói thật với cô rằng anh đã có vợ, và anh thực sự yêu Hạ. Nếu Hạ yêu anh thì anh sẽ ly dị vợ, nhưng anh không thể nói. Hai người cúi mặt im lặng. Hạ đang muốn nghe Hải nói tiếp. Đối với cô có lẽ Hải là người tò mò đầu tiên. Nhưng sao Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, cô hỏi:

- Anh Hải định bảo gì?

Hải phải chữa lại:

- À! Anh muốn xin cho em một việc làm ở Sài Gòn.

Hạ nói:

- Việc đó thì anh cứ để em lo lấy!

MƯỜI BẢY

Má Hạ đã khỏe nhưng chưa lành hẳn, phải chuyển về bệnh viện tinh điều trị tiếp. Hạ cũng đã học ôn xong các môn toán, lý, văn và ngoại ngữ đề dự thi bốn môn tốt nghiệp, Hải vẫn còn đến giúp Hạ ôn bài nhưng từ hôm gặp má Hạ, Hải phải buộc lòng nói thật với bà về những chuyện riêng của mình. Hôm đó má vừa mới xuất viện về nhà cậu mợ. Hải đến chơi như mọi lần. Má Hạ hỏi:

- Cháu dạy tiếng Anh ở trường Cao Đăng:

- Dạ!

- Ba má cháu còn khỏe không?

- Dạ, ba má cháu còn khỏe. Ba cháu vừa nghỉ hưu.

- Nhà cháu đông anh em không?

- Dạ, tám đứa ạ!

- Cháu đã có vợ chưa?

Đến đây thì Hải ấp úng nhưng rồi thấy cần phải nói sự thật.

- Dạ, cháu có vợ rồi ạ!

- Đã có con chưa?

- Dạ, có một cháu rồi ạ!

- Trai hay gái?

- Dạ trai ạ!

- Bác nghe con Hạ nói quen cháu trên đường và cháu nhiệt tình giúp nó học tập. Bác rất cảm ơn cháu.

- Dạ, cháu cũng thấy em Hạ hiền lành ngoan ngoãn, lại gặp hoàn cảnh éo le, nên cháu chỉ có ý muốn giúp đỡ Hạ thôi ạ!

- Lúc nào có dịp lên Đà Lạt mời cháu ghé nhà bác chơi.

- Dạ!

Buổi tối hôm đó, sau khi cơm nước xong vào giường ngủ, má tâm sự với Hạ rất nhiều. Má hỏi:

- Cậu Hải đã nói chuyện gì với con chưa?

- Dạ, anh ấy chỉ hỏi còn đã yêu ai chưa thôi ạ!

- Cậu ấy đã có vợ con rồi và con không được gần gũi với những người đã có vợ.

- Sao vậy má ? Anh ấy tốt lắm cơ mà!

- Ồ! Cậu ấy tốt nhưng cậu ấy không còn là người tự do nữa. Và má bắt đầu kể cho Hạ nghe về ba, điều mà Hạ không ngờ tới: “Ba con ngày trước cũng giống y như cậu Hải. Chỉ khác là má đã gặp ba ở Ban Mê Thuột. Ba cũng tới nhà dạy Anh văn cho má. Má cứ nghĩ là ba con chưa vợ. Chẳng biết vì sao má tin như vậy. Thế rồi “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” má đã yêu ba con. Chẳng hiểu vì sao, bao nhiêu người trẻ tuổi yêu má mà má không yêu, kể cả một người gia đình rất giàu yêu má, tuy bố mẹ anh ta không đồng ý. Thế mà người đó vẫn yêu. Má lên Ban Mê Thuột công tác, người đó vẫn gửi thư lên thường xuyên. Sau đó anh ta đi du học bên Mỹ. Má tự ái với bố mẹ anh ta mà từ chối tình cảm của

anh. Má lấy ba con rồi mà người ấy từ bên Mỹ vẫn gửi thư về.

Khi má đã kết hôn với ba con, ba mới thổ lộ cho má biết là ba đã có vợ. Nhưng khi đó má đã lỡ yêu rồi còn biết làm sao nữa. Ba con nói rằng, ba hoàn toàn không yêu người vợ trước. Đó là một người do gia đình ép buộc ông lấy làm vợ. Cô ta trước đây buôn bán quan hệ nhiều nên ông không thích, vì vậy ông chán cảnh nhà mà bỏ lên Ban Mê Thuật mặc dù đã có ba mặt con. Má tức giận lắm nhưng phải “nuốt bồ hòn làm ngọt” vì má đã thai nghén con. Ông xin lỗi vì yêu má mà ông phải nói dối vì sợ rằng nói từ đầu ông đã có vợ thì má sẽ không yêu ông.

- Nhưng tại sao về sau ba lại bỏ má?
Hạ hồi:

- Sau này khi chung sống ba thấy má không đối xử được như người vợ trước. Hơn nữa con cái người vợ trước đã khôn lớn. Chúng nó đòi ông trở về. Và hình như sống

với má cho đến khi sinh ra con, ông đã toại nguyện rồi.

- Má! Hạ không nên được lòng cảm giận đối với ba cô. Cô ôm lấy má, nước mắt ràn rụa. Một lúc sau Hạ lại hỏi:

- Thằng Xuân sinh ra trong trường hợp nào má?

- Thì mặc dù vế với vợ lớn nhưng ba con vẫn muốn lấy má làm vợ bé. Ông lên Đà Lạt mấy lần, nài nỉ, nhưng má không chịu. Thế rồi một hôm má đã thương hại ba con mà để ông ở lại. Lại một lần nữa má mang bầu để rồi sinh ra thằng Xuân, em con.

- Ôi! cuộc đời má sao bất hạnh quá, Hạ lại ôm lấy thân hình sau căn bệnh còn tiêu tụy của má. Má ơi:

- Vậy cho nên má không muốn cho con tiếp xúc với những người đã có vợ.

- Dạ, nhưng anh Hải không phải là người như ba con đâu má ạ!

- Biết đâu được con. Má Hạ vuốt tóc con, âu yếm hôn lên mái đầu xanh của con gái và rỏ xuống những giọt nước mắt chua chát.

- Thôi, ngủ đi má, để ngày mai có sức mà đi xe đò về Đà Lạt. Hạ khuyên má, nhưng cô vẫn nằm vậy mà không chợp mắt được. Hạ bỗng nhớ đến Huy. Giờ này chắc Huy cũng đang lo ôn bài. Đời Huy phoir phoir quá. Huy ơi! Người con trai không bao giờ Hạ dám mơ ước, bởi địa vị cao sang, bởi truyền thống gia đình Huy nho giáo đã bao đời, bởi hạnh phúc tuyệt vời và toàn vẹn của ông bà nội ngoại Huy. Ôi! Một gia đình dòng dõi trí thức, một gia đình biết xây dựng hạnh phúc và giữ hạnh phúc, vượt lên trên mọi gia đình kiểu mẫu. Hạ không dám yêu Huy đâu Huy ơi, chưa nói là ba má Huy không đồng ý.

Buổi sáng, khoảng tám giờ, Hải lại đến như thường lệ. Hạ cũng không vì cuộc trò chuyện với má mà có ác cảm với anh.

Nhưng hai người ngồi im lặng, lâu lâu mới trao đổi một vài điều trong bài học của Hạ. Bổng Hải nói:

- Hạ này!

- Dạ!

- Anh thật có lỗi với em!

- Anh có lỗi gì đâu? Hạ ngạc nhiên hỏi.

- Anh đã không nói với em ngay từ đầu.

- Chuyện gì?

- Chuyện anh đã có gia đình.

- Có sao đâu anh!

- Như thế là không tốt!

- Tốt hay không là ở bản thân con người!

- Em nghĩ về anh như thế nào?

- Như những ngày mới gặp anh.

- Thế em không cho anh là chàng "Sở Khanh" à?

- Cũng tùy chứ anh, có những người có vợ rồi đi tán tỉnh con gái có lẽ là "Sở Khanh" nhưng có người lại vì hoàn cảnh riêng của họ.

- Anh nghĩ có lẽ em là người con gái cuối cùng anh quen biết.

- Sao vậy?

- Anh không muốn bị mang tiếng là "Sở Khanh".

- Chị nhà có đẹp không anh?

- Đẹp lắm! Ngày cưới thiên hạ khen quá chừng đó!

- Thằng nhỏ như thế nào anh?

- Khôi ngô và thông minh lắm!

- Thế anh định như thế nào?

- Anh cũng chẳng biết nữa. Có lẽ anh phải sống vì thằng nhỏ.

- Anh nên như vậy là hơn!

- Nhưng như thế anh phải chịu dằn vặt suốt đời!

- Nhưng nếu yêu người khác thì con anh sẽ khổ.

- Chính vì vậy mà anh chưa biết tính sao?

Hai người nói chuyện thêm một lúc rồi Hải hỏi:

- Ngày mai mấy giờ em và má về Đà Lạt?

- Dạ, khoảng sáu giờ.

- Sao đi sớm vậy?

- Dạ đi sớm cho mát, má em không chịu được nóng.

- Em định đưa má ra bến xe bằng cách nào?

- Dạ, em sẽ đi bằng xích lô.

- Nếu sáng mai anh không đến sớm tiễn em được - Hải nói - anh chúc em về Đà Lạt thi cử tốt. Chúc cô "tú" toại nguyện trong cuộc đời.

- Em cũng cảm ơn anh nhiều! Hạ đáp lại và đôi mắt đen láy của cô đã ngấn lệ từ hồi nào.

Hải chào má Hạ đang nằm trong giường, chào Quyên rồi ra về. Hạ đi với Hải ra cổng. Hai người đứng im lặng nhìn nhau một lúc rồi Hải lên xe đạp hoà vào giữa dòng người. Hạ nhìn mãi theo cái bóng Hải đang khuất dần. Thế là kết thúc một tình bạn, bất ngờ. Hạ quay vào nhà suy nghĩ: Ai cũng bảo hãy cẩn thận trước tình yêu, trước cuộc đời nhưng tình yêu và cuộc đời là hai lĩnh vực khó ai mà lường trước được. Hạ cảm thấy thương cho cuộc đời và tình yêu của Hải.

- Hạ đâu rồi con? Má Hạ ngồi dậy trên chiếc giường ở phòng trong, hồi vọng ra.

- Dạ, con dậy má!

- Con đã chuẩn bị xong đồ đạc chưa?

- Dạ, xong rồi má ạ!

- Cậu Hải về rồi à?

- Dạ!

- Tội nghiệp thằng nhỏ! không biết có bao giờ nó lên Đà Lạt nữa không?

MƯỜI TÁM

Còn năm ngày nữa là bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp. Hợp, Hoa, Hiền, Huy, Quyết Chiến và Thấp (thỏm) đang tổ chức ôn thi ở nhà Huy. Sáu cô cậu đang lo lắng cho cô bé "Hoa Phượng tím" không biết có về kịp không? Tất cả các bài vở do Huy, Hợp, Hoa, Hiền, chép đã được gửi xuống cho Hạ. Hôm ngoại của Hạ về Đà Lạt, Huy cùng cả lớp tới thăm hỏi về má con Hạ. Tưởng là má Hạ sắp lành và Hạ sắp về không ngờ buổi liên hoan cuối cùng cũng vắng mặt "nhà đầu bếp", một giọng hát "oanh vàng thỏ thẻ". Ngoại của Hạ nói:

- Bác yếu quá, ở lại Sài Gòn chẳng giúp gì được cho má con Hạ, lại thêm tội nó phải lo cho bác. Nếu bác giúp được cho má nó thì đã để cho cháu Hạ về.

Buổi liên hoan lớp hôm đó tổng kết lại tất cả những sinh hoạt từ trước tới nay. Ai có tài nào thì trình tài đó. Nhờ Hợp nấu nồi sao sáo để nhớ lại hôm đi lao động ở hồ Tuyên Lâm, Hợp với bàn tay “không hợp vệ sinh” lắm, cắt từng miếng bánh, bốc cho từng người thế mà ai cũng ăn ngon lành. Hoa nấu nồi chè chuối bột khoai để nhớ buổi đi Picnic ở hồ Than Thở. Hiền thay Hạ làm đầu bếp và họ nhớ lại cảnh nấu nồi Cơm hôm đi cắm trại 26/3 trên Đồi Cù. Hợp, Hoa, Hiền, Huy, Quyết Chiến, Thấp (thòm) giúp sức đã nấu một nồi cà ri tương đối đạt tiêu chuẩn. Tổ bốn của Huy, Hạ, Hiền, Hoa, Hợp, Quyết Chiến và Thấp thật là vui.

Từ sau buổi liên hoan lớp, nói chung họ ít gặp lại nhau, mạnh ai nấy ôn bài. Trên con đường “Bàn công Đà Lạt” thỉnh thoảng đứng trên cửa sổ, Huy nhìn thấy một tà áo trắng bay phấp phới sau một “vị”, đó là Cặp Quyết Chiến và Hiền. Thấp

(thôm) “đi tu” ở nhà Hoa. Hợp tự học một mình, thỉnh thoảng có lên thăm anh Đoá.

Chuyện Huy thoát nạn cũng cần được kể lại. Đó là hôm ông Đạt đến trường biết được chuyện yêu đương của con trai mình, tính về cho cậu ta một trận nên thân. Nhưng may quá, nhờ mấy cậu sinh viên giữ lại, ông về khuya nên Huy đã ngủ. Ông trút hờn giận lên người vợ yêu quý. nhưng bà Thành lại rất biết kiềm chế chồng. Đến khi ông nói hết bà mới nói lại:

- Tình yêu của thằng Huy với con Hạ còn bông bột nhưng vợ chồng mình đã hiểu chúng nó yêu nhau thế nào đâu. Lúc này con nó đang sắp thi cử, ông nên để yên cho nó. Bao giờ nó thi xong hẵng hay. Theo tôi trước hết mình nên tìm hiểu xem gia đình con nhò đó thế nào, có đảng hoàng không?

- Thì tôi đã bảo với bà là “lấy vợ phải xem tông, lấy chồng xem họ”. Nhà ta với nhà bác Đồng bên là cùng trí thức, sao lại không hướng cho nó yêu con Diễm Hương?

- Tôi đã bảo ông phải từ từ mà, bây giờ nó đã yêu con bé Hạ rồi, mình phải có cách mót rút ra được.

Thế là buổi sáng hôm sau tập thể dục ăn sáng xong, ông Đạt ngồi uống trà, đọc báo rồi kêu Huy vào báo:

- Huy con, con đã hứa với ba là lo học hành để thi tốt nghiệp đạt loại giỏi mà?

- Thì con cũng lo học hành chứ ba Huy đáp.

- Nhưng sao một số thầy cô phản ánh là con hay nghỉ học và con đã... ông định nói chuyện yêu đương nhưng rồi nghe lời vợ lại thôi.

- Đó là mấy hôm con bị ốm thôi ba à. Ba yên chí đi con đã hứa với ba mà là con sẽ quyết tâm thi tốt nghiệp đạt loại giỏi.

- Con giữ lời hứa đó nghe!

- Dạ!

Thế là ông Đạt yên tâm đi làm. Kể từ ngày hôm đó, mặc dù vẫn nhớ thương Hạ

nhưng không biết làm cách nào giúp đỡ bạn, Huy lại càng lao vào học tập.

- Này Huy, bài toán hình này khó quá à? Hợp đưa cuốn vở có chép bài hình cho Huy.

- Bài ấy mình giải mãi cũng chưa ra đó. Quyết Chiến chen vào.

- Có bạn nào giải được chưa? Huy hỏi lại.

Cả nhóm Hợp, Hoa, Hiền, Chiến và Tháp đều kêu là khó quá. Huy liền lấy phấn vẽ lên bảng một hình bình hành rồi rọi xuống mặt phẳng một đường vuông góc. Đoạn Huy đánh dấu những góc cạnh bằng nhau, chỉ cho các bạn hai tam giác đồng dạng, mà bài toán đặt ra. Mọi người nhìn vào thì hiểu ngay. Huy nói:

- Muốn giải được bài toán hình học, trước hết bọn mình phải vẽ được hình lên giấy, bài toán sẽ đơn giản hơn.

- Cảm ơn Huy! Cả nhóm đồng thanh nói.

Vua lúc đó có tiếng chuông cửa réo lên, mọi người nhìn ra cửa, ai như thằng Xuân dắt xe đạp đứng trước cổng nhìn vào. Thấy các anh chị, Xuân gọi lớn:

- Chị Hiền ơi, anh Huy ơi, má em và chị Hạ về rồi!

Cả bọn nghe vậy vui mừng, âm âm xuống cầu thang như trẻ nhỏ. Chờ Huy mở cổng xong chúng nó vây lấy Xuân:

- Má em khỏe hẳn rồi à? Má và chị Hạ về lúc nào?

- Má và chị Hạ vừa về xong. Em vội đến báo cho các anh chị ngay.

- Thôi chúng mình kéo đến nhà Hạ luôn! Hợp đề nghị, cả bọn đồng ý, liền chạy lên lấy cặp, túi xách, sách vở rồi xuống nhà nhao nhao.

- Chào bác chúng cháu về ạ!

- Các cháu về sớm vậy? Bà thành đang ở sau nhà bếp nghe tiếng chào không hiểu tại sao hôm nay mới ba giờ chiều mà bọn nhỏ đã kéo ra về.

- Dạ, má bạn Hạ đã về, chúng cháu tới nhà bạn ấy.

Bà Thành cũng vui lây.

- Huy cùng đi với mấy bạn chứ con?

Huy đáp sung sướng:

- Dạ!

Thế là đám học trò dắt xe đạp ủa ra công, lướt trên con đường nhựa êm ru, ríu rít như bầy chim non, cùng đi về phía nhà Hạ.

Nhà Hạ đã đông đủ các thành viên trong lớp cùng thầy Thứ và cô Tuyết. Lạ thay cậu Đóa bảo vệ cũng có mặt. Má con Hạ rất vui mừng. Má như khỏe hẳn

ra. Ngay khi vừa về đến nhà, thằng Xuân bà ngoại đã kể cho má Hạ và Hạ nghe tình cảm của anh chị em trong lớp, nhất là bộ tứ của Hạ và Huy. Hai người cảm động biết bao khi nghe Huy đã đến làm cỏ cà rốt và ngủ lại nhà Hạ với Xuân. Hạ vẫn không thể tin được dù Xuân chưa bao giờ nói dối! Chẳng lẽ một cậu “công tử bột” như Huy, luôn được nuông chiều lại có thể đến ngủ đêm ở căn nhà tồi tàn, dột nát và ẩm thấp của gia đình Hạ hay sao? Huy ơi! Nếu quả thực như vậy thì Hạ biết nói Huy thế nào? Hạ yêu Huy lắm nhưng Hạ cũng sợ lắm Huy à. Người ta sẽ cho là Hạ tham tiền tài, địa vị. Người ta sẽ cho Hạ là “Cóc ngồi đáy giếng” mà cũng đòi trèo cao. Huy có hiểu thấu nỗi lòng của Hạ không?

- Hạ ơi! Hạ đâu rồi!

- “Hoa phượng tím” đâu?

- Hạ “ròm”, Hạ “dờ mi tím” ơi!

Bộ ba Hợp, Hoa, Hiền tới nhà thì kêu rầm lên khiến ba cậu con trai Quyết Chiến, Thấp và Huy phải lánh ra phía sau.

Hạ chạy ra ôm chầm lấy Hiền, rồi Hoa, Hợp mà nước mắt lưng tròng. Hạ chợt bắt gặp cái nhìn đầy thương mến của Huy. Cô đứng lặng di trong chốc lát. Bọn Hoa, Hiền, Hợp, Chiến và Thấp hiểu ý đi vào nhà trước để cho đôi bạn được thoải mái. Huy ngập ngừng nói:

- Huy tưởng Hạ không về kịp. Má Hạ khỏi hẳn chưa?

- Rất may má Hạ đã gần khỏi bệnh rồi Huy ạ. Hạ rất cảm động là Huy đã... đến giúp Hạ...

- Đó là những việc làm bình thường mà Hạ, rất tiếc Huy không giúp được gì nhiều để má Hạ chóng khỏi bệnh.

- Thôi vào nhà đi Huy, mọi người đang chờ! Hạ nói rồi hai người đi vào nhà. Mọi người trong nhà vỗ tay ầm lên.

- Chúc mừng “cô dâu, chú rể”!

Câu nói đùa làm Huy thẹn đỏ mặt. Hạ cũng vừa thẹn vừa sung sướng trong lòng.

- Hạ có thể tham gia thi tốt nghiệp được không? Cô 'Tuyết hỏi.

- Dạ thưa cô em sẽ cố gắng ạ!

- Nếu em rảnh thì em đến nhà thầy, thầy sẽ phụ đạo lý thêm cho em! Thầy Thứ nói thêm.

- Dạ, em xin cảm ơn thầy!

- Cô... Cô... Hạ... Hạ ... ở Sài Gòn về... trông nhón hăn lên... hà! Đóa góp vào câu chuyện.

- Hạ có đẹp bằng em không anh Đóa! Hợp nói đùa rồi nhìn hai má của anh chàng Đóa bạnh ra cười thích thú.

Bao giờ thì Hợp cho thầy cô ăn kẹp đó! Thầy Thứ nói đùa.

- Em đã có ai đâu thầy! Thầy giới thiệu cho em đi.

- Thì anh Đóa đó! Thầy Thứ nói đùa tiếp.

- Nhưng anh Đóa đâu có chịu lấy em! Câu nói nghịch ngợm của Hợp lại làm cho Đóa cười bạnh má ra. Cả lớp không nhìn được, cười ầm lên.

Không khí thật là vui vẻ làm má Hạ khôe hần lên. Hạ cũng đầy hưng phấn để ôn bài.

MƯỜI CHÍN

Cây phượng của Đà Lạt lại nở hoa. Ôi cây phượng lê loi đơn độc ở giữa một thành phố có muôn ngàn loài hoa nổi tiếng và hữu sắc. Cây phượng nở muộn lắm và màu hoa tươi ngát có để lại một ấn tượng gì chẳng? Chỉ biết giữa khung trời cao nguyên biếc xanh, giữa muôn nghìn loài hoa đang đua sắc, cây phượng tím giữa phố xá vẫn kín đáo hé nở từng nụ hoa. Giữa cuộc sống đời thường bận rộn, cảnh buồn

bán ồn ào tấp nập, chẳng mấy ai để ý đến cây phượng tím trở hoa. Chỉ có một vài khách du lịch hay một vài lãng tử buồn chán cảnh đời đi qua có dừng lại ngắm nhìn chốc lát. Một vài người yêu hoa, muốn sưu tầm cho đủ bộ cũng đến đây. Có một cặp uyên ương yêu phượng thực sự thì ngày nào cũng tới. Họ ngồi trên quán cà phê bên kia đường để ngắm nhìn màu phượng tím, màu hoa mà họ yêu thích nhất. Ôi màu tím hoa phượng lạ kỳ. Nó không nhạt nhạt như màu tím của hoa Cẩm tú cầu, không đậm quá như màu của hoa Pensee mà chỉ tím tím như màu của cánh hoa Forgetmenot. Ôi màu tím của niềm tin yêu và hy vọng!

Cả Huy và Hạ đều đã trải qua hai kỳ thi. Họ đã trở thành những “cậu tú”, “cô tú” đã mấy tháng nay. Và bây giờ họ đang sung sướng trước kết quả đạt được của kỳ thi đại học. Huy rất phấn khởi vì đạt điểm cao, hai mươi tám điểm rưỡi trên ba mươi. Riêng môn tiếng Anh đạt mười điểm. Huy

được nhà nước cho đi du học ở Mỹ! Có lẽ là một ngày gần đây thôi là Huy đã phải xa Hạ để đến một phương trời xa. Huy đã thỏa mãn ước vọng to lớn của ba má và làm rạng danh thêm cho dòng họ. Riêng Hạ thì có buồn hơn, chỉ đạt mười lăm điểm trên ba mươi, môn tiếng Anh cũng đạt chín điểm, đó là công của Hải. Hạ được gọi vào khoa tiếng Anh của trường đại học tổng hợp thành phố Hồ Chí Minh. Má Hạ đã khỏe hẳn đang lo làm ăn để chăm sóc cho thằng Xuân ăn học. Những ngày này thật là hạnh phúc cho đôi bạn trẻ. Huy và Hạ thường ra ngồi ở quán cà phê Văn, không phải vì thích uống cà phê mà để ngắm nhìn hoa phượng tím. Huy nói:

- “Hoa phượng tím” của anh, giá mà em được cùng anh qua bên Mỹ!

- Thì anh hãy ráng chờ vài ba năm nữa biết đâu em lại được sang tu nghiệp cùng với anh.

- Hạ này, hôm qua má anh nói gì với em vậy?

- À, hôm qua má anh bảo là anh và em yêu nhau thì cứ thoải mái, còn chuyện hôn nhân thì phải đợi đến lúc anh về nước!

- Hạ thấy "các cụ" có nhiệt tình ủng hộ không?

- Anh phải hiểu hơn em chứ!

Đúng, trong chuyện này, Huy rất hiểu ba má mình. Ông bà Đạt, Thành đã tìm hiểu rất kỹ gia đình Hạ. Bà Thành còn đi hỏi cả những người lân cận nữa. Bà đã biết tường tận từ cổ nội của Hạ đến ba má Hạ. Nói chung bên dòng họ của Hạ chưa có một gia đình nào hạnh phúc trọn vẹn, không bỏ vợ cũng bỏ chồng, không con hoang cũng con ngoài giá thú. Trong khi đó gia đình Huy thật toàn vẹn từ đời này đến đời khác, làm sao ông bà Đạt có thể chấp nhận cho Hạ về làm dâu nhà bà. Nhưng ông bà không phát biểu quan điểm của mình, cũng không ra mặt ngăn cản Huy. Ông bà nghĩ

rồi Huy sẽ đi du học, thời gian và xa cách sẽ làm phai nhạt mối tình của Huy với cô “thôn nữ” ấy. Và ngày đó Diễm Hương sẽ lớn. Cô ta sẽ xinh đẹp lên và học thức hơn. Khi trở về, Huy sẽ “cầm” và yêu Diễm Hương, “con nhà gia thế”. Trời ơi! Nếu Hạ biết được điều đó chắc Hạ sẽ buồn biết chừng nào. Không, Huy buộc phải nói với Hạ:

- Ba má Huy nói như vậy chỉ là ông bà muốn chúng mình học thành đạt đó thôi! Còn Huy, Huy mãi mãi là của Hạ...

Người vào quán mỗi lúc một đông, trời cũng đã xế chiều. Mặt trời chỉ còn vương lại những tia nắng yếu ớt trên các ngọn thông. Hạ nói:

- Chúng mình đi dạo lên đồi Cù đi Huy!

Huy gật đầu đồng ý. Hai người xuống bậc tam cấp, đi vòng theo hồ Xuân Hương rồi lên đồi Cù. Khoảng đồi thoáng rộng, thấp thoáng một vài cây thông làm cho

tâm hồn của Huy và Hạ cũng rộng mở hơn.
Huy nói:

- Hạ đừng lo nghĩ về những lời nói của ba má Huy. Huy đã yêu Hạ ngay từ buổi gặp đầu tiên ấy. Rồi những ngày sống gần nhau, Huy thấy rất hạnh phúc. Khi Hạ về Sai Gòn chăm sóc bệnh cho má, Huy luôn luôn nhớ Hạ, Huy buồn mà không biết tâm sự với ai. Rồi ngày Hạ lên, rồi trải qua hai kỳ thi, Huy luôn luôn giữ kín lòng mình. Hôm nay sắp sửa xa nhau Huy muốn nói tất cả với Hạ đó! Rồi Hạ có chấp nhận tình yêu của Huy không thì tùy!

- Huy ơi, mình ngồi xuống đây đi!

Hai đứa lại ngồi xuống một góc thông phía trên hồ Cẩm Lệ. Hạ nhìn xuống mặt hồ. Mặt hồ lặng sóng như tờ. Hình như hồ nước trong xanh cũng đang chứa đựng bao điều suy tư như nổi lòng của Hạ. Huy thì khoan khoái hơn, đã lâu rồi hôm nay mới có dịp ngồi bên người yêu để thổ lộ tâm tình. Huy nhìn gương mặt Hạ một lần nữa.

Ôi, gương mặt đẹp và dịu hiền làm sao, vẫn đôi mắt đen láy mơ màng, vẫn sống mũi cao cao và cặp má hồng đào của một cô gái dậy thì. Đôi môi mông thơn tho đầy quyến rũ. Huy mạnh dạn cầm tay Hạ, Hạ không phản đối. Huy liền ghé sát vào Hạ và hôn nhẹ lên má cô. Hạ quay lại nói:

- Huy này, nếu ba má Huy kiên quyết không cho Huy yêu Hạ?

- Trời ơi! Sao Hạ còn ấu trĩ thế, bây giờ là thời đại mới rồi. Ba má Huy cũng không đến nỗi khắt khe lắm đâu. Chắc chắn ông bà sẽ chiều theo ý Huy thôi!

Nghe Huy nói mà lòng Hạ nhẹ đi biết bao. Ôi! Cậu bé Huy mới ngày nào còn nhút nhát, yêu Hạ nhưng lúc nào cũng run lên như cây sậy, thế mà bây giờ ăn nói như một người lớn thực thụ. Huy của em, em tin vào những lời của anh rồi đó, ráng mà giữ lời hứa nghe "cưng". Hạ ngược nhìn khuôn mặt Huy: Khuôn mặt dài tuấn tú, đôi mắt trong, đang nhìn Hạ đắm đuối.

Môi Huy như đang thì thầm: “Hôn anh đi em, chẳng lẽ theo đuổi em bao nhiêu năm như vậy rồi mà em vẫn chưa tin tình yêu của anh sao?” Hạ cũng im lặng chờ đợi. Cả hai người không nói một lời nào, cứ im lặng, im lặng để cho hai đôi môi tiến gần lại với nhau. “Gần thêm tí nữa đi anh, em đã yêu anh từ lâu rồi nhưng bây giờ mới đến đáp cho anh đây”. Huy như đọc được trong đôi mắt chớp chớp của Hạ. Thế là hai đôi môi chạm khê vào nhau, rồi họ rời ra nhìn nhau cười, rồi lại hôn nhau. Và hình như muốn để giành cho ngày hôm sau sẽ hôn nhau thắm thiết, cả Hạ và Huy cùng đứng dậy đi vòng bờ hồ nói chuyện.

- Huy ơi! Nếu Huy ra nước ngoài gặp một người con gái xinh đẹp hơn Hạ thì sao?

- Thì Huy cứ xem như Huy đã có vợ rồi!

- Nhưng mà giữa Huy và Hạ đã có gì ràng buộc đâu?

Huy mở to cặp mắt long lanh của mình nhìn Hạ, và Hạ thấy trong đôi mắt ấy có chút giận hờn.

- Hạ muốn gì ở Huy, Hạ cần gì Huy cũng sẵn sàng làm để Hạ tin tưởng ở Huy.

- Hạ đâu có cần gì. Đây là Hạ đặt câu hỏi vui vậy thôi.

Giọng Huy bỗng trầm hẳn xuống.

- Hạ ơi! Ngày xưa các cặp tình nhân yêu nhau mà chưa thể cưới nhau được họ thường đính hôn. Bây giờ Huy với Hạ muốn đính hôn thì phải làm gì?

- Chúng mình chỉ cần hứa hẹn với nhau là được rồi!

- Không được đâu Hạ ạ! Huy phải làm sao để Hạ thật tin tưởng ở Huy. Hay là Huy sẽ trao nhẫn cho Hạ?

Hạ lắc đầu:

- Không, Hạ sẽ không nhận đâu. Hạ tin ở lời hứa của Huy mà!

Huy nói:

- Hạ không nhận nhận của Huy kể như là Hạ không yêu Huy.

- Còn Hạ biết trao cho Huy cái gì? Hạ hỏi lại.

- Cái gì cũng được. Tùy Hạ!

- Hay Hạ trao cho Huy cuốn sổ, có ép những cảnh phượng tim.

Hạ nói đùa mà cũng là nói thật. Đó là cuốn "lưu bút" của Hạ mà bạn bè đã ghi tất cả những suy nghĩ, tình cảm giành cho Hạ, trong đó có cả Huy và những bông hoa phượng của những ngày đầu lên lớp mười một. Hạ muốn mỗi lần Huy giở cuốn sổ ra sẽ nhớ lại cô gái bé bỏng mà Huy đã đem lòng yêu thương khi còn ngồi trên ghế nhà trường phổ thông.

- Được rồi, Huy sẽ giữ cuốn sổ như giữ gìn tình yêu của chúng mình.

Họ tay nắm tay kéo nhau lên đỉnh đồi Cù, rồi đứng giữa đồi mà hôn nhau. Huy

cắn vào môi Hạ tưởng như chảy máu. Hạ cũng cắn vào môi Huy đến cuồn si. Họ trao cho nhau chót lưỡi ngọt ngào và trái tim hai người khe hát:

“Môi anh mảnh tim vỡ

Vạch nát làn da em”.

Hạ đã đặt tất cả niềm tin và hy vọng vào Huy. Và Huy như thốt lên: Ôi! Cảnh hoa phượng tím bé bỏng của tôi!

Có một người nhìn thấy Hạ và Huy. Khi hai người hôn nhau thì đang đi anh ta dừng lại. Đó là Hải. Từ ngày Hạ về Đà Lạt, Hải thấy tâm hồn mình trống rỗng. Hải đã chán đời lắm rồi mỗi khi nghĩ đến người vợ đã đánh mất trinh tiết trước khi lấy chồng. Anh chán nản muốn bỏ đi. Nhưng đi đâu bây giờ? Không gian im tiếng và chẳng nơi nào đón đợi anh. Người đời ơi hãy cứu tôi! Chẳng có cô gái nào thêm yêu anh khi biết anh đã có vợ. Anh đã lên Bình Dương gặp ông Trần Văn Trung để chia sẻ nỗi lòng. Ông Trung khuyên anh đừng lặp lại những lỗi lầm của ông. Không dẫn được

lòng mình, Hải xin nghỉ phép lên Đà Lạt để gặp Hạ. Anh đến nhà Hạ nhưng cô đi vắng. Nghe má Hạ kể là Hạ đã thi đậu cả hai kỳ thi, Hải rất mừng. Bà còn bảo Hạ đi chơi với người yêu. Đó là một người bạn cùng lớp với cô, đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi. Hải cảm thấy mừng cho Hạ, vui buồn lẫn lộn. Hải tạm biệt má Hạ rồi đi lang thang lên đồi Cù. Bỗng anh nhìn thấy Hạ đang khoác tay một người con trai trẻ trung, thư sinh đang đi từ bờ hồ lên. Hải đứng lại để hai người khỏi nhìn thấy mình. Khi hai người hôn nhau; hôn mãi da diết không rời ra thì Hải quay đi, giả tảng như một khách du lịch quá bước lạc đường, vội vã đi nhanh về phía vườn Bích Câu, lẫn vào đám du khách đang vãn cảnh.

Đà Lạt, ngày 15 tháng 7 năm 1992

Chịu trách nhiệm xuất bản

ĐỖ VĂN BÀN

Bìa : **BÁ TRUNG**

Sửa bản in : **LÊ CÔNG**

Giấy phép xuất bản số 20/VHIT-TT ngày 21-9-1992.

Sở Văn hóa - Thông tin - Thể thao Lâm Đồng

In 2000 bản khổ 11 x 17 cm tại Xí nghiệp In Lâm Đồng

122 Nguyễn Văn Trỗi Đà Lạt

In xong và nộp lưu chiểu tháng 4 năm 1993

